Tik-Tak

Årgangene 1898-1903 med titlen: Politikens Tik-Tak.

Årbog, udkom 1898-25.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0160/sknr160650.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

TIK TAK

TIK-TAK 1914

TEKST AF: THORKILD BARFOD, HARALD BERGSTEDT, OLGA EGGERS, CHR. ENGELSTOFT, GEORG KALKAR, SVEND LEOPOLD, HELGE LINCK, GEORG NYGAARD, AXEL MEIER, PALLE ROSENKRANTZ

TEGNING AF: M. BENGTSON, SVEN BRASCH, RASM. CHRISTIANSEN, PAUL FISCHER, ERIK HENNINGSEN, LUPLAU JANSSEN, OSVALD JENSEN, AXEL NYGAARD, EIGIL PETERSEN, PROESSDORF, KARL RØNNING, ALFRED SCHMIDT, BJØRN SMITH-HALD, AXEL THIESS, GERDA WEGENER

CITYFORLAGET

Piphas —

Det er en Søndag Formiddag — vor Tid — Scenen er Fabrikant Henning Bilsteds Arbejdsværelse i Østbanegade med Foraarssol paa Vindusfag og Glitter i de engelske Fortræksgardiner.

Hvedeknopper over Ørene, Tunika og bar Hals. — Hun ved Besked med en Del mere, end hun skulde, og kan en Del mindre, end hun burde.

Men hendes Far staar i den blaa Bog, baade som Fabrikant af Sæbe og Soda med 80.000 Kr. om Aaret og som Forfatter af flere elegante Lystspil, der har fundet Naade hos Publikum.

Det er ikke nødvendigt at give en Skildring af Stuen, saalidt som af Fabrikant Henning Bilsteds Person.

Han er forøvrigt heller slet ikke tilstede i Stuen.

Det er derimod hans Datter Else, hun er atten, blond og ægte københavnsk; hvilket vil sige lidt ranglet, lidt rundrygget, med

Else læser Morgenavisen, der er paa 24 Sider, som hun har lidt svært ved at overkomme.

Saa træder Faderen ind. Han har været en Morgentur, 47 Aar er

han, ser ungdommelig ud og bringer hele Langelinie med sig ind i Stuen.

— Goddag, min Pige, siger han venlig.

Else nikker. Du ser ud, som du var haardt pumpet, Far, pas paa, Mor ikke prikker til dig med en Knappenaal. Det kan ikke gaa, at man for tydelig kan se paa dig, hvor mange kønne unge Piger, der har været paa Molen denne hellige Søndag Morgen.

Dette er kun en Prøve paa Tonen i Bilsteds Hjem, hvor Husets Herskerinde repræsenterer Agtværdigheden og den blide men faste Haand. — — — — Else staar ved Vinduet.

— Far, siger hun, der kommer Søren Jensen; han kommer herop.

— Lad ham komme, siger Bilsted senior.

— Han kommer for at fri til mig, siger Else, og folder Hænderne, saa det knækker i Fingrene.

Det véd Bilsted, Søren Jensen gør i Korn og Foderstoffer, har over 100.000 Kroner om Aaret, er Englænder fra Randers i anden Generation og har Palæ paa Nytorv, Alder 35, ikke tidligere straffet og ikke benaadet med noget Tillidshverv eller Udmærkelsestegn.

Lidt tung i det, men afgjort et Parti.

— Du skal tage imod ham, Far, siger Else, vær ikke for haard ved ham, Mor og jeg venter i Salen med de ved saadan Lejlighed obligatoriske Forfriskelser.

Hvorpaa Bilsted kysser sin erfarne Datter og indtager en klædelig Hjemmestilling i en dyb Lænestol.

Søren Jensen kommer askeblond og stærkt forlegen, han bænkes overfor Husets Herre og faar Ordet.

— Det er en meget pinlig Sag, begynder han lidt stammende, jeg har ønsket den ordnet helt privat — derfor ulejliger jeg Dem paa en Søndag.

— Tal fra Leveren, siger Fader Bilsted forhandlingsvenligt, jeg tror, jeg har en Anelse om, hvad det er.

— Det tænkte jeg mig nok.

— Altsaa!

Søren Jensen hakker stadig lidt i det:

— De siger jo, De véd, hvad det drejer sig om, det er jo en kilden Sag, men . . . kort sagt, hun har Piphas!

Det giver et Sæt i Bilsted.

— Hvad siger De, har hun Piphas?

Nu er det sagt, Søren Jensen fortsætter roligt:

— De kender hende jo nøje, saavidt jeg véd, har De selv lagt hende til. De kan altsaa umulig være uvidende om hendes Fejler.

Bilsted tygger paa det: Det er dog nogle besynderlige Udtryk at bruge om en ung Dame.

— En ung Dame.

— Ja, De siger bestandig hun.

Søren Jensen ser uskyldig op.

— Jeg taler om Bella, den røde Ridehoppe, De solgte mig forleden.

— Hvorfor sagde De ikke det straks? De paastaar altsaa, at Bella har Piphas. Saa har hun faaet det hos Dem. Hun fejlede ikke noget, da jeg solgte hende. Jeg snyder ikke i Handel.

Bilsted har rejst sig fuld af værdig Indignation.

— I Hestehandel, bemærker Søren Jensen spagfærdigt, snyder vi vel alle lidt.

Bilsted bliver rød i Kammen.

— Nej, hør nu, min gode Jensen, dette her vil jeg sgu ikke finde mig i. Jeg har et Par Talenter, jeg vil ikke paastaa, at Hesteforstand er det mest fremragende Talent hos mig. Men jeg er til en vis Grad hæderlig.

— Gudbevares — men Hoppen har alligevel Piphas.

Nu bliver Bilsted vred.

— Bliver De ved med det, saa risikerer De min Salighed selv at paadrage Dem en eller anden Benskade. Jeg bor lidt højt, og jeg véd ikke, hvor uddannet De er som Gymnastiker.

Søren Jensen ser dum ud.

— Det forstaar jeg ikke.

Og Bilsted svarer:

— Det vil De lære at forstaa, naar De svæver mellem første Sal og Stue paa Fart ned i Østbanegade.

Derefter gaar han med raske Skridt til Dagligstuedøren og kalder:

— Else.

Søren staar forlegen, Else kommer ind, sød og naiv, beredt til at tage mod den faderlige Velsignelse, overrasket ved at se Søren Jensen — naturligvis; men Fader Bilsted hvæser ude af sig selv vendt imod hende:

— Véd du, hvad han siger, han siger, Bella har Piphas.

Der bliver en Pause.

— Er det noget slemt, Grosserer Jensen, spørger Else roligt og stille.

Søren Jensen svarer sagligt:

— Det er en Lidelse i Hælebenet paa det fjermer Bagben — en Skønhedsfejl, der nedsætter Hoppens Værdi, og . . .

Fader Bilsted afbryder:

— Nu siger han, at jeg har vidst det og har snydt ham. Det var din Ridehoppe, Else, har du nogensinde lagt Mærke til, at Bella havde Fejl.

Else stikker fredeligt sin Arm ind under sin oprørte Faders:

— Vi har jo alle Fejl, Far, og hvorfor skulde Bella danne en Undtagelse.

— Her er ikke Tale om Fejl, siger Faderen rasende, jeg spørger blot, om du vidste, Bella havde Piphas eller ej, da du solgte Hr. Jensen Hoppen.

Else slaar Øjnene ned.

— Jeg vidste det — jeg vidste bare ikke, det hed Piphas, og Far har ikke anet det, Far er lidt verdensfjern og naiv.

Men Bilsted vil se en Dyrlægeattest, og den har Søren Jensen netop i Lommen. Hr. Bilsted synker ned i en Stol:

— Han har, Gud straffe mig, Dyrlægeattest!

Saa ler den lille Else saa det ordentlig klukker bag Tunikaen.

Og da hun har let tilstrækkelig, saa siger hun lyst og mildt:

— Er dette her ikke vanvittig grinagtigt. Grosserer Jensen har i de sidste fjorten Dage, hver Gang vi har truffet hinanden i Tattersall, med en hemmelighedsfuld Mine betroet mig, at han vilde tale med min Far. Jeg har siddet paa Stads og ventet, Far er beredt og Mor har bagt Forlovelseskringler. Her gik vi alle og troede, det drejede sig om min Haand, og saa drejer det sig om Bellas Bagben. Far, vi tager Bella igen, og giver Grosserer Jensen hans Penge tilbage.

Bilsted senior faar en lys Idé: Hr. Jensen, siger han, hvorfor saa De ikke Hoppen efter, da de købte den?

Hr. Jensen tier, men Else svarer rapt.

I de sidste fjorten Dage har Hr. Jensen, naar han, Bella og jeg har været sammen, ikke haft sine Øjne fra mig.

Bilsted maa le.

— Saa har du altsaa snydt ham, Stump, siger han og kniber Else i den runde Ferskenkind.

— Det har jeg, svarer hun, men du vil maaske indrømme, at han har, spille mig, osse snydt mig. Og saa gaar det lige o-p op.

Imens har Grosserer Jensen staaet og trippet saa underlig i det. Han ligner nærmest en vaad Hønsehund, og han stammer mere end sædvanligt.

— Om Forladelse, men — jeg — mener, — det var jo — egentlig osse derfor jeg kom.

Hr. Bilsted bliver uhyre forbavset, men Else tager atter Ordet:

— Nu fortryder han det, Far. Nu skal du bare høre, han frier alligevel. Det skal De ikke gøre, Grosserer Jensen, for jeg har mange flere skjulte Fejl end Bella, og mig tager Far aldrig i Evighed tilbage.

Og med en elegant Haandbevægelse forsvinder den unge Dame i det tilstødende Gemak — — —

Palle Rosenkrantz

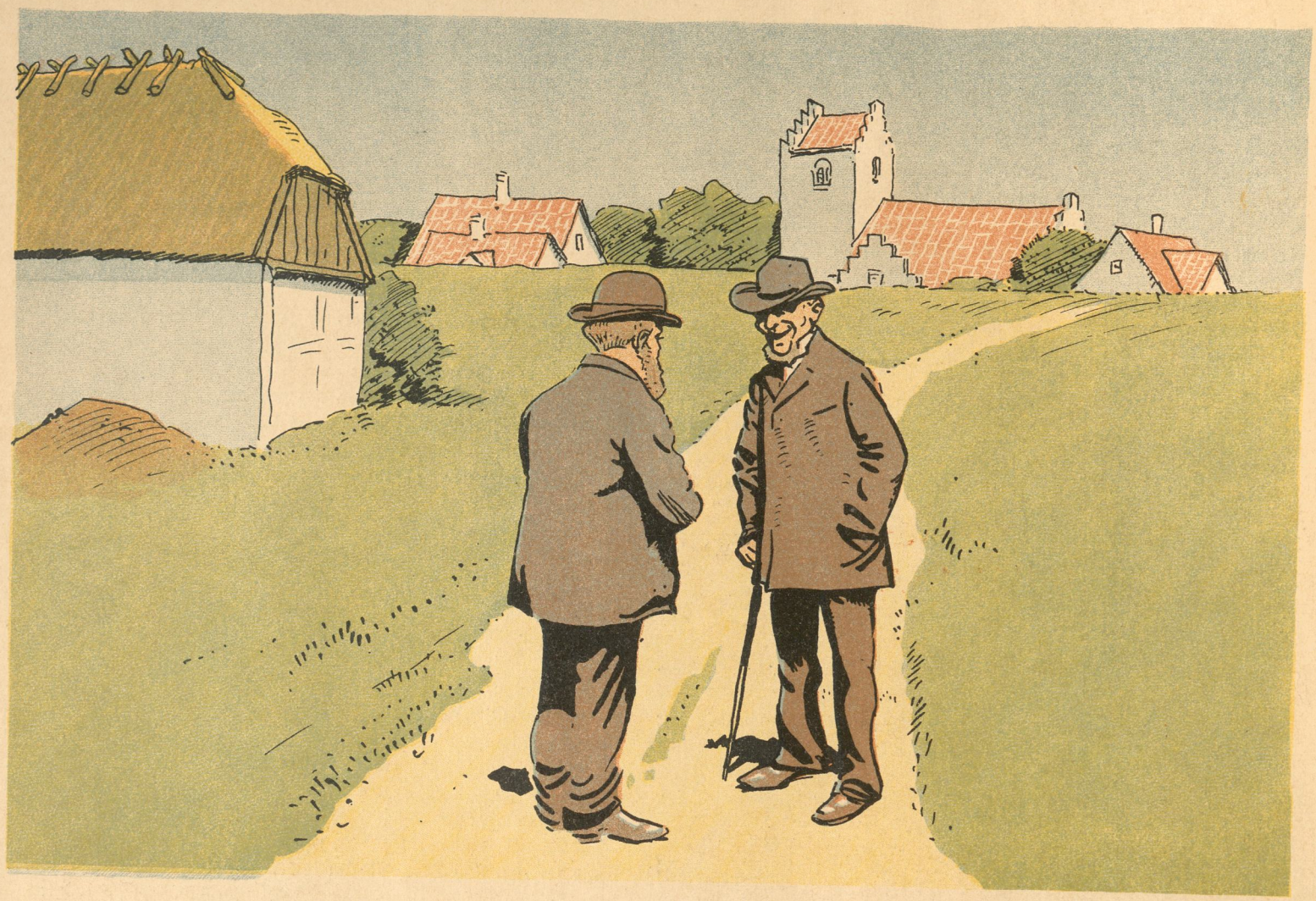

— *Det kan ikke nytte noget, hvad du siger om Sørensen. Der er alligevel meget godt paa Bunden af ham.*

— *Saa skulde du vende op og ned paa Sørensen.*

Hun var straks færdig

Manden (der kommer sulten hjem): — Igen ingen Middagsmad færdig! Det er for galt. Nu gaar jeg hen paa en Restauration.

Konen: — Vent blot i fem Minutter, Kære!

Manden: — Er Maden saa færdig?

Konen: — Nej, men saa gaar jeg med dig.

Hun: — At du virkelig kan se mig lige ind i Ansigtet.
Han: — Aa jo, man vænner sig til alting.

Hexen

(Et Brev)

Min kæreste Anette!

Det er sørgeligt, men sandt!
—: Vore Veje maa fra nu
gaa ad hver sin Kant.

Dine unge, brune Øjne
dem elsker jeg endnu!
(Ingen anden har bedaaret mig
saa ynkeligt som du!)

Din Blomsterhals, din Nakke
og dine Armes kølige
Hvidhed ses ej smukkere
i Danmarks fagre Ørige.

Og din Stemme, der ramte
mit Øre som en Tone,
din Parfume (var det Klematis
eller Anemone?)

skal fylde mine Nætter
med Drøm og Bedrag,
saa jeg vaagner fortumlet,
forelsket og svag. —

Der er Ting, man kan ville
— men ej tør eller bør.
Jeg er morgennøgtern nu,
og jeg véd, hvad jeg gør!
— — —
— — —
Men i Nat har jeg været
paa mærkværdige Steder,
jeg har boltret mig i vittige
og hedenske Glæder,

har skabet mig bakkantisk
i Svir og i Dans,
berust af sære Drikke,
der ej kendes her til Lands.

Og midt i en frodig
og eventyrlig Vaar
har jeg svøbt mig i Klæder
med Bukkehorn og Haar.

Og der har jeg set,
hvad jeg aldrig vilde glemme,
hvis jeg fremtidig daglig
skulde høre din Stemme
— — —
— — —
Men for at du tilfulde
kan fatte Forsyndelsen,
faar du nu mit Eventyr
straks fra Begyndelsen,

uden Floskler og Sidespring
og andet ubestemmeligt.
— Du skal se at jeg endelig
kender dig saa temmeligt.

(Selv dit inderste Væsen,
som du strængt holder hemmeligt!)

Hvis jeg blot kunde gifte mig
med det, man kan se.
— Med din nynnende Mund:
og din Albues Sne,

med din Vrist og dit Haar
og dine Øjnes to Søer,
med din Strube, dit Øre
og dit silkeblaa Slør,

med alt, hvad der gemmes
under Bændler og Strop —
— — Men Hexen følger med,
hun, der bor i din Krop!
— — —
— — —
Det er Hexen, jeg frygter. —
Men jeg skylder dig Forklaring
paa mit Eventyr, min Drøm
— — eller min Aabenbaring!

—: St. Hans-Aften gik jeg
i Seng Klokken ti
med Feber og Forkølelse
(som nu er forbi!)

Og Klokken gik ad tolv til.
Jeg kunde ikke sove,
trods Pulvere og Træthed
(helt mod Naturens Love.)

Jeg laa nervøs og ør dér
og drejede og vendte mig
og bandede tilslut
—: Nu vil jeg sove, Fanden hente mig!

Da skete det —: Med et
blev det lyst, og jeg saa
en Skikkelse bag Sengens
blanke Fodstykke staa.

Han hilste mig, elskværdig,
beleven og aimabel —
(Under Kappen stak der noget,
der saa ud som en Sabel —)

Han var høj, elegant,
mørk i Huden som en Hindu,
og han sagde —: Vognen venter
udenfor ved Deres Vindu!

Vil De gøre mig den Glæde
at være min Gæst
paa Blocksbjærg i Nat
ved en munter, bramfri Fest.

Deres Navn er mig bekendt.
Jeg er Satan (kaldet Fanden)!
— — Saadan blev vi, skønt lidt formløst,
presenteret for hinanden.
— — — —
— — — —
Vi blev trukket gennem Natten
af en trebenet Hest,
og min Natskjorte blafrede
i Stjerneskin og Blæst.

(Thi der var hverken Rejsetøj
til Vært eller Gæst!)

Det summede i Luften,
det gurglede og skreg
som fra store Fugleflokke,
der krydsede vor Vej.

Vi saa dem over Blocksbjærg
Signalflaget hejse.
— Og vi var ikke ene
paa vor underlige Rejse.

Thi Luften fyldtes hastigt
(som en Sommereng af Faar)
af hvide, unge Hexe
med skinnende Haar,

der hujede og vred sig
med Hofte, Knæ og Arm,
mens Helvedes Orkester
faldt i med stor Alarm.

Og Velkomsthylet gjalded,
fra Nord og fra Vest,
da Vognen holdt stille
med min Vært og hans Gæst.
— — — —
— — — —
Et Bæger fuldt af Snogespyt
drak jeg uden Væmmelse
og fornam, min Krop blev lodden
(en lidt uvant Fornemmelse!)

Da glemte jeg min Søvnløshed,
Feber og Forkølelse
og fornam mig tyngdeløs
(en forbløffende Følelse!)

Og jeg blev presenteret
og beværtet paa det bedste
— Skulde ikke selve Fanden
forstaa sig paa at feste!

Konfekten var krystaliseret
Slim af Snegle
og Cigarerne Dødningefingre
(uden Negle!)

som vi tændte ved St. Hansorme,
ophængt i Traade —
Damerne fik Syltetøj
—: Ormeæg og Fraade.

— Kort —: Alt var festligt, gennemført
og over al Maade.
— — — —
— — — —
Vi drak og vi spiste,
blev lystige og mætte
— — Men alt dette kender du jo,
kæreste Anette!

Thi her skal du vide,
at da selve Festens Giver
sprang i Dansen med en udsøgt
Belevenhed og Iver,

da var du den, hans Hale
laa elskværdigt rundt om Livet!
(Hvorfor Slutningen af Brevet
paa Forhaand er givet.)

Da slap jeg min Dame,
forfærdet og perplex. —
— — Jeg har altid vidst, min Svigermor
var en gammel Hex,

men at du, hendes Datter,
havde arvet Skavanken — —
— Du begriber, Anette,
at jeg stivnede ved Tanken!

Min Rygrad, mine Tindinger
og Hænder blev klamme,
og al min glade Festrus
fordampede i det samme.

Og jeg tog tidligt hjem,
fulgt af megen Beklagelse
fra vor gæstfrie Vært,
der ej fattede min Forsagelse.

Og jeg valgte den hurtigste
Rute —: Via Slagelse.
— — — —
— — — —

Men Resten af Natten
og Formiddagen med
har jeg grædt og spekuleret
og ikke haft Fred.

Thi dine brune Øjne
dem elsker jeg endnu,
og ingen har forhexet mig
saa sødeligt som du.

Men nu har jeg væbnet mig
med Angst og med Trods.
Den Idé jeg har faaet,
vil evigt skille os.

Jeg vil tage min Svigermors
Biliede og sætte
det paa mit Skrivebord,
— men det af dig, min Anette,

tager jeg energisk
og paa Skuffebunden gemmer,
og dagligt vil jeg ihukomme —
—: Sporene skræmmer!

Og aldrig skal en Svigersøn
forbande mit Navn,
fordi jeg tog den unge
Anette i Favn.

Kan du høre ham stønne
—: Det kan være, at hun var god,
men nu er hun en Hex!

Al min Rigdom bliver Armod
Ak Anette, ak Anette!
— Vi maa skilles!

Thorkil Barfod

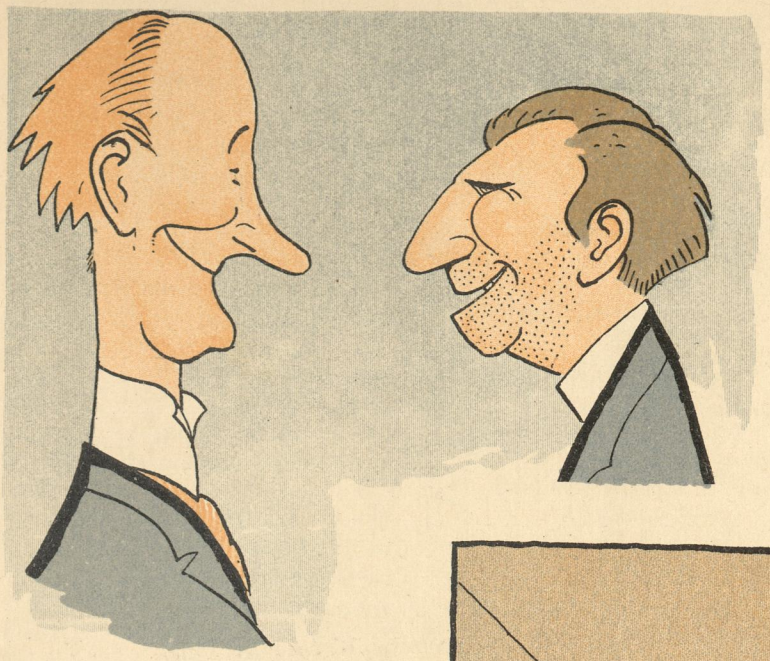

— Hvad Forskel er der paa en Slange og en Loppe?
— ???
— En Slange kryber altid paa sin egen Bug. En Loppe er ikke saa nøje-regnende.

— Føj for Pokker! Petra! Jeg satte den gale Ende af Cigar i Munden.
— Det var da godt, min Skat, at du opdagede det straks.

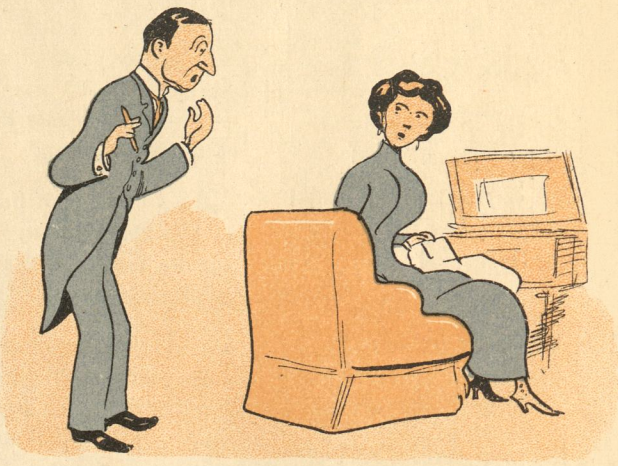

I den højere Pigeskole
Lærerinden. — Kan Emma sige mig, fra hvem nedstammer Louis Phillippe af Orléans?
Emma: — Fra Jomfruen af Orléans.

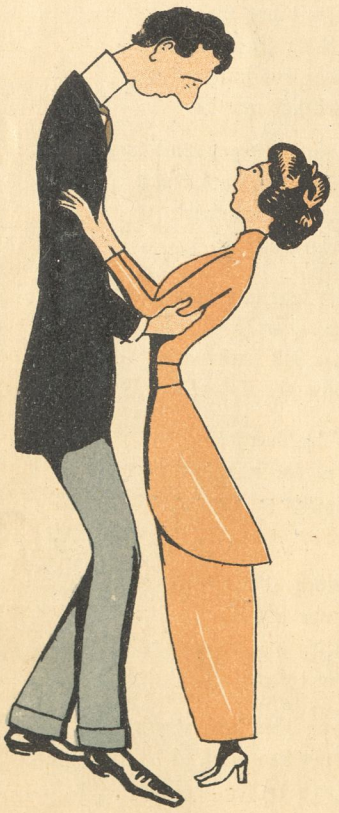

Han: — Naar jeg ikke ser dig, min Elskede, tænker jeg paa dine Kærtegn, dine Øjne, dit mørke Haar ...
Hun: — Aa, alt det har du ogsaa sagt til din forrige Elskerinde!
— Næ, hun var blond!

Karnevalsdragten

Fru Alvilde Krag gik langsomt ned igennem Strøget. Det var glitrende Sol og svag Frost, og Gaderne var saa rene og tørre, at man godt kunde danse paa dem.

Fru Alvilde gik og følte sig saa rent rasende oplagt til at lave et eller andet, lige meget hvad, bare det var rigtig sjov. Det var akkurat den samme Fornemmelse, hun plejede at have, naar hun i sine Ungpigedage slap fri af Kursus, og de baade havde haft Matematik, Geografi og Fransk. Det var alle Rædsler paa een Dag, og saa *maatte* man have Erstatning. Nu var hun Gudskelov for evigt fri for Geografitimer, men —

Det var vel heller ikke morsomt at gaa her og ikke engang have været gift i to Aar, og saa rejste Carl sin Vej, i næsten tre Uger, og ingen skulde fortælle hende, at det virkelig var nødvendigt. *Selv* om det var en rig Godsejer, der var død, og *selv* om hans Gaard laa Pokker i Vold i Nordjylland, og *selv* om det var en indviklet Arvesag, og selv om der var en Masse Arvinger, der allesammen gjorde Vrøvl, — havde han ikke haft Lyst til at rejse, saa var han saamænd nok bleven hjemme, og havde ladet de andre komme til ham. Da han rejste, havde han sagt, at han maaske kunde komme igen om fjorten Dage, men nu var der gaaet tolv, og i Brevene stod der ikke noget om at komme hjem. Nej, han skulde nok sørge for at blive væk saa længe som muligt, og saa kunde hun gaa her og passe sig selv.

Aa, hun var egentlig saa rasende, naar hun rigtig tænkte over det! Og hvad skulde hun trøste sig med? Efter Kursus plejede de at spise store Stykker Smørkage og tale ondt om Lærerinderne, og det lettede meget, men skønt hun ogsaa nu undte sig selv enhver Trøst, saa vidste hun ikke, hvor hun skulde finde den.

Hun blev afbrudt i sine fortrydelige Betragtninger ved at en ung, mørk, livlig Mand tog Hatten af for hende og smilede.

»Aa Goddag«, raabte hun straalende, »og Tak for Deres sidste Bog. Den er henrivende«.

Han lo smigret og lystigt.

»Synes De — Tusind Tak for det — hvor skal De hen, Fru Alvilde?«

»Jeg, — jeg skal saamænd ingen Steder. Jeg gaar bare her og er alene. — Jeg keder mig,« tilføjede hun surmulende.

»I saadan et Vejr, — nej, ved De hvad! Kom nu med herind. Saa sidder vi der og drikker Te og ser ud over Torvet og fortæller hinanden alt, hvad der falder os ind og — var det ikke saadan, vi plejede i gamle Dage — i de smukke gamle Dage?«

Han havde bøjet sit Ansigt tæt ind imod hendes, medens han talte, og de sidste Ord kom meget langsomt og dæmpet.

Fru Alvilde blev en lille Smule rød under sin sorte Fløjlshat, og de lange Øjenvipper kom hastigt ned over de mørke Øjne. Hun svarede ikke, og de fulgtes ad i Tavshed.

Inde i Kafeen var det Hjørnebord, hvor de saa ofte havde siddet, netop ledigt, og som i en Drøm hørte Alvilde ham give Tjeneren Besked med de samme Ord, med det samme Tonefald, hun huskede saa godt, saa godt fra *dengang*.

Hun trak sin ene Handske af og lagde den fra sig, og han tog den lange, bløde Ruskindshandske og legede med den.

»De holder stadigt af at lege med Handsker«, sagde hun halvhøjt.

»Stadigt ja, *jeg* er nemlig stadig, skal jeg betro Dem, Fru Alvilde. Jeg elsker at have en lang, blød Kvindehandske mellem mine Hænder. Den er saa blød som den Arm, den lige har forladt, og den fortæller mig saa mange Ting — om Armen, som jeg maaske ogsaa elsker.«

Fru Alvilde følte det, som jog der en lille hed, ætsende Strøm igennem hende. Hun sad ganske stiv, og hendes Øjne var næsten lukkede.

Saa kom Tjeneren med Teen, og hun tog sig sammen og sagde i en fuldkommen dagligdags Tone:

»Min Mand er i Jylland.«

Det gav et Sæt i Knut Lindhard.

»Saa—e— er han det?«

»Ja, i Nordjylland. Det er en Arvesag. Han mente, han maatte blive borte i tre Uger.«

Hun talte stakaandet, og hans Blik hvilede undersøgende og en Smule forundret paa hende.

»Naa ja, Sagførerne maa jo tage sig af saadan noget,« sagde han skødesløst. »Men var det virkelig derfor, at De var i saa daarligt Humør, da jeg traf Dem?«

»Jeg kedede mig. — Nu har jeg været alene i tolv Dage.«

»Og har altsaa — tolv fra en og tyve — og har altsaa ni Dage tilbage! Jamen de skal da vel ikke henslæbes i lutter Tristhed? Tænk, ni store, runde, blanke Dage, og ni smukke Aftner, der kan tindre af Lys og juble af Latter og Musik! Det mener De ikke — Livet er saa kort, Fru Alvilde. Livet er en stor, rød Mund, hvis Kys gør os rige, men vi ved aldrig, hvornaar den har givet os vort sidste. Fru Alvilde, — hør hvad jeg vil sige Dem. I Morgen skal jeg til Karneval hos mine bedste Venner, et ungt og glad Par. Jeg har Lov at tage med mig, hvem jeg vil. Vi er en udvalgt Kreds, Kunstnere, kloge og fine Mennesker. Kom og gaa med mig derhen.«

Hun løftede Ansigtet lige imod ham og stirrede ind imod hans kærtegnende Blik, medens hun langsomt rystede paa Hovedet.

»Sig nu ikke nej«, vedblev han hurtigt, »kom nu ikke med nogle Fraser om, at De er gift. Hvad gør det? Det er jo ikke noget blandet Selskab, jeg vil føre Dem ind i. Nogle af vore bedste Navne kommer. Jeg staar inde for hver en, som faar Adgang til de Stuer. Hvad skulde det skade Deres Mand? De vil ikke komme til at se eller opleve andet, end hvad De ganske højt kan fortælle ham. — De skal gaa med for at opleve en virkelig smuk og straalende Aften, og saa for at være sammen med mig engang igen. Hvergang vi to er sammen, skaber vi en vis Stemning, en vis Festivitas omkring os. Husker De, hvor Folk plejede at sige, at vi to passede sammen? Klædte hinanden, som det hedder. Kan De huske, at da vi første Gang havde truffet hinanden og blev spurgt, hvad vi gensidig syntes om hinanden, svarede vi begge »henrivende«. *De* i det mindste, Fru Alvilde, er henrivende, en henrivende lille Kvinde, og blandt Lysene paa mit Hjertes Alter vil der altid og bestandig være et, som brænder Dem til Ære.«

— — —

Hele næste Dag gik Fru Alvilde om, som kunde hendes Tanker ikke følge med, hvad hendes Hænder foretog sig.

Hun gav Pigen Besked om ikke at lukke op for nogen, ligemeget hvem. Hun havde Hovedpine, sagde hun, og vilde have Ro.

Og efter Frokost gik hun ind i Soveværelset, tog en stor Papæske frem, som stod paa Bunden af Klædeskabet og bredte dens Indhold ud over sin Seng. Saa gled hun ned paa den lille, runde Stol foran Toiletbordet med Øjnene vendte mod al den skinnende Silkepragt, der lyste op imod hende fra Sengetæppets hvide Baggrund. Det var hendes Karnevalsdragt, den eneste, hun nogensinde havde baaret. Det var snart to Aar siden. Hun havde ikke været gift mere end en Maaned, da hun og Carl blev inviterede til privat Karneval, og skønt han ikke brød sig meget om det, saa tog de med. Han vilde se *hende* more sig, havde han sagt. Og da Knut Lindhard i Gaar havde spurgt, om hun havde en Dragt parat, havde hun sagt ja. Det *havde* hun jo, men hun havde aldeles ikke lovet at gaa med ham. Han havde forresten heller ikke forlangt nogen Afgørelse. Da han havde fulgt hende til hendes Gadedør og rakt hende Haanden til Farvel, havde han beholdt hendes i sin et Øjeblik og sagt:

»Nu er jeg hjemme fra Klokken otte i Morgen Aften. Og De kommer — hvis De vil — men De *maa* ville. Mennesker ved jo aldrig, hvor snart deres Veje skilles. Lad os opleve en smuk Aften sammen. Saa er vi det Minde rigere.«

Saa havde han hilst og var gaaet, og lige til dette Øjeblik havde hun ingen Bestemmelse taget. Nede i hendes Underbevidsthed laa der ligesom en Vished om, at hun vilde, — at der Klokken ni vilde holde en Vogn udenfor hans Dør, og indeni den Vogn vilde hun selv sidde, og han vilde komme ned ad sin Trappe, sige en Adresse til Kusken, sætte sig ved Siden af hende, og de vilde køre — hvorhen — hun vidste det ikke — til hvad, — hun vidste det ikke. For sammen at opleve en smuk Aften, havde han sagt. Deri var dog intet ondt. Og

Carl — kunde han have sagt noget imod det? Han sagde jo altid, at hun endelig maatte more sig, han selv brød sig ikke om Fornøjelser, men han undte hende de flest mulige.

Han kunde altsaa ikke have noget imod, at hun gik, og hvorfor skulde hun saa ikke? Og endda Karneval — det morsomste, som var til i Verden.

Hun bøjede sig hen over Sengen og strøg Haanden kærtegnende over Livets mørkerøde Silketøj. Det var saa glat og blødt. Og i samme Nu saa' hun for sig Billedet af Carl og af sig selv i Karnevalsdragten, staaende her, paa denne selv samme Plet, parat til at tage afsted. Hun havde staaet og spejlet sig, lykkelig over sine runde Skuldre, sine blanke mørke Fletninger, hele sin smukke Skikkelse. Og hun havde vendt sig om imod Carl og set, at hans Blik hvilede paa hende med en saa straalende, smilende Beundring, at hun blev hed af Glæde.

Og saa var han gaaet hen til hende og havde bøjet Haanden fast omkring det lille korte Ærme. Hun havde mærket dens Varme gennem det tynde Tøj.

»Din Arm er lige saa glat og blød som Silketøjet«, havde han sagt og kysset den.

Og pludselig mindedes hun, hvad Knut Lindhard havde sagt om Kvindehandsker, og hun smilede. Hvor Mænd dog var ens! Aa, men det var dejligt, dejligt at være saadan, at Mænd holdt af en. Og Carl, — hvor havde han ikke været vidunderlig imod hende den Aften! Forelsket og overmodig og lysende, rigtig saadan sejerstolt over at eje hende.

Det var bleven en vidunderlig Aften, og næste Dag var det endnu, som om Champagnen sang i deres Blod.

Carl var kommen en Time tidligere end ellers hjem fra Kontoret, havde leende hjulpet hende i hendes fineste Spadseredragt, og havde, hvad han kaldte, bortført hende i en Bil ud ad Strandvejen, hvor de havde spist Middag paa Badehotellet og været ellevilde som to Feriebørn.

Lille Fru Alvilde bøjede Hovedet og sukkede. Ak, hvorfor kunde man dog ikke altid være saa lykkelig? Dette var altsammen bare to Aar siden, og Carl *var* virkelig blevet meget mere ligegyldig imod hende. Ja, han var. Han elskede hende vel nok, men han var ikke mere saadan rigtig tosset begejstret over hende, over hvad hun sagde og gjorde, over den Maade, hun lo paa og nøs paa og bøjede sig for at binde sin Sko. Hvor var det dog Synd, at saadan noget gik over. Det var vel nok sandt, at hans Forretning voksede, at han tjente stadig flere Penge og havde mere og mere travlt, men derfor behøvede han da sandelig ikke at forsømme hende. Det var ogsaa uforskammet, det ved Gud det var. Uf, hvor han egentlig var bleven ligegyldig, naar hun rigtig tænkte sig om. Aldrig mere talte han om, hvor hendes Kjoler klædte hende, forleden kom han med en rigtig ond Bemærkning om hendes Haar, — at det ikke sad saa smukt mere, — ja, naar hun tænkte sig om, saa —. Men nu gik hun til Karneval, og saa morede hun sig, og saa vilde hun gøre Lykke, — der fandtes jo dog endnu Mænd, som havde Øje for hende.

Hun fo'r pludselig sammen ved at høre Skridt inde i Spisestuen ved Siden af. Det var ikke Pigen, — det var Mandfolkeskridt. Men hvem kom der ind? Saa blev der taget i Døren, hun vendte sig om med et Skrig, og saa' sin Mand, smilende, række Haanden frem mod hende.

»Naa, jeg kommer nok rigtig og overrasker dig, hvad?«

Hun rystede og blev ved at stirre paa ham uden at røre sig. Saa kom han hen til hende og lagde Armene om hende.

»Men min egen Skat, du blev da vel ikke bange? Og hvad er dog det, — skal du paa Karneval?«

Han lo og kyssede hende, og klappede hende paa Haaret, forundret over hendes ophidsede Mine.

»Men du forstaar da, at det er mit Spøg. Ja, den dejlige Kjole, — vi to morede os godt den Gang, ikke sandt? Naa, har du saa kedet dig, medens jeg var borte?«

»Ja«.

»Og længtes efter mig?«

Hun nikkede og lagde Hovedet ind mod hans Skulder. »Hvad skal jeg sige om Dragten?« tænkte hun.

»Jeg længtes ogsaa efter dig. Jeg kunde rent ud sagt ikke holde ud at være længere derovre. Saa stak jeg af fra det hele. Og saa kommer jeg hjem og finder min lille Kone hensunken i Betragtninger foran en Karnevalsdragt. Det var da forresten en sjov Ide.«

»Jeg skal sige dig — du forstaar ikke —« begyndte hun og brød saa af.

Han sad et Øjeblik og saa paa hendes halvt bortvendte Ansigt. Saa trak han hende ned paa sit Skød.

»Jo, jeg forstaar. Jeg kan gætte mig til det altsammen. Vi Mænd er nu alligevel ikke saa dumme, som I Kvinder tror. Du har kedet dig, du har længtes efter mig, og saa trængte du til at se den Kjole, du havde paa en af de dejligste Aftner, vi har haft sammen. — Det er da ikke noget at blive flov over. Det er den Slags Ting, som smaa Kvinder hitter paa, og som gør dem Tusinde Gange sødere i vore Øjne. Jeg har netop Lyst til at kysse dig for det, saa du behøver ikke at gemme dit Ansigt. Og nu skal du faa Erstatning, fordi du har længtes saa meget, som den smukke Kjole fortæller mig, og fordi du saa længe har gaaet alene og kedet dig. Vi kan ikke gaa paa Karneval, for der er ingen, der har bedt os. Men vi vil drikke Champagne og feste og have det rigtig dejligt sammen. Vil du nok det?«

»Ja«, hviskede hun med Hovedet gemt mod hans Bryst.

Olga Eggers

10 Jan: 1914.
KEIN:

Send et Billed, der sig egner
til et Hæfte, som er broget,
fremfor alting, kære Tegner,
ét der ret fortæller noget.

Og han bragte dette Hoved,
medens sejrsstolt han blussed:
»Se, jeg holdt vel, hvad jeg loved!«
— Redaktøren saa' og studsed.

Da tog Kunstneren til Orde:
Fejled jeg, maa Pas jeg melde,
intet andet Stof saa store,
dybe Ting kan mig fortælle.

G. K.

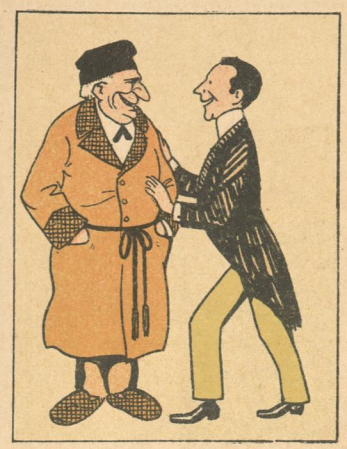

— *Staar jeg i Deres Testamente?*
— *Ja, det gør De da rigtignok.*
(Glædestraalende): — *Saa! Hvad staar der?*
— *Der staar: Olsen, det Bæst, han skal ikke have noget!*

— *Hvorfor maa man ikke ryge i Bøllemosen?*
— *Fordi det er forbudt i Moseloven.*

— *Træffer jeg Herren i Huset!*
— *Nej. Fruen er ude.*

Afkølende

— *De holder meget af at danse, Hr. Kandidat?*
— *Ja, det gør jeg, Frøken. Navnlig Vals.*
— *Hvorfor i al Verden lærer De det da ikke?*

— For ser du, je' si'r immer, hvad jeg tænker.
— Naa, err'et derfor, du altid holder din Kæft.

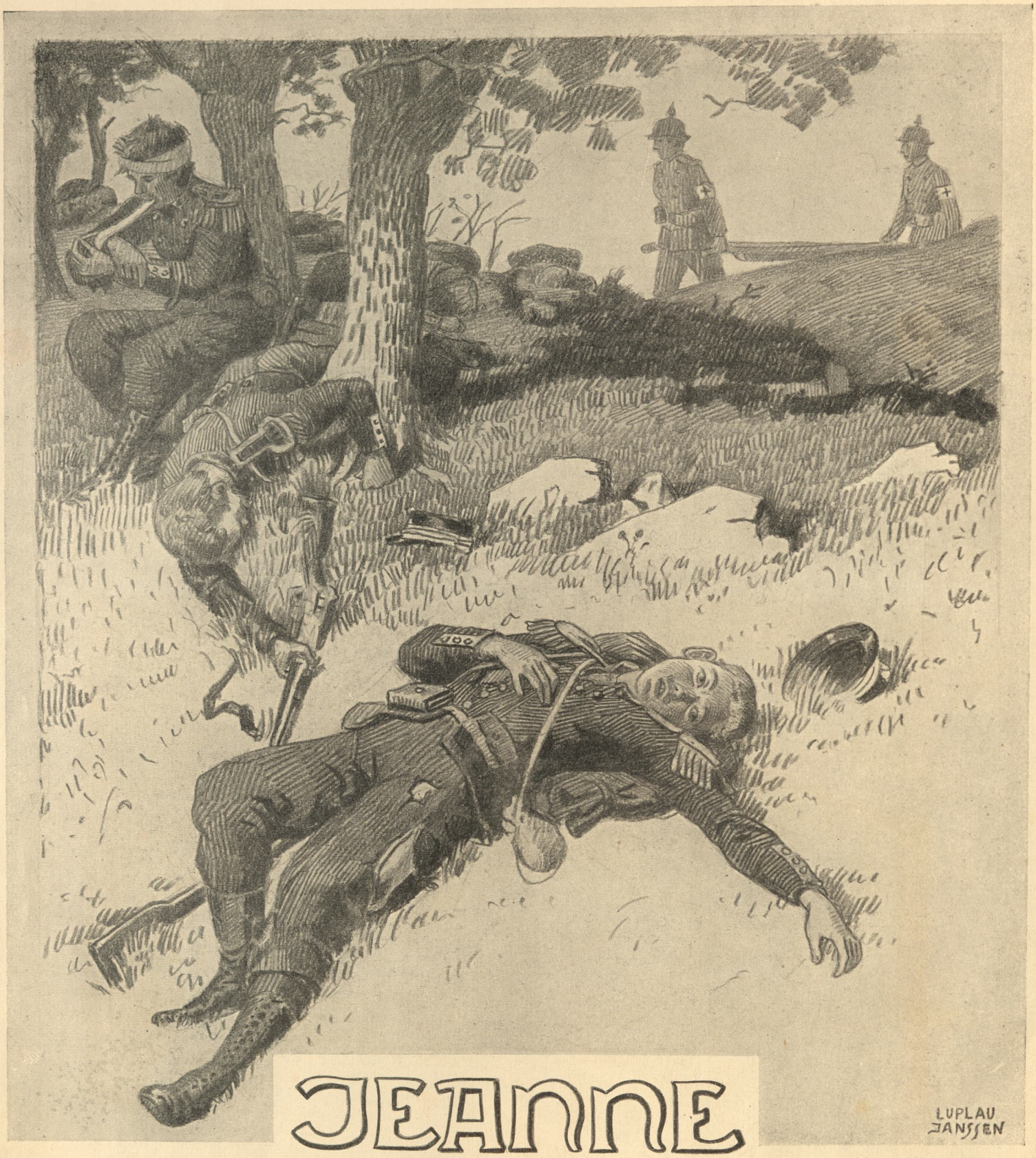

JEANNE

Han havde kæmpet, en brav Soldat,
som Franskmand ved Luneville;
men *tysk* det var jo den Stump Granat,
der gjorde, han led saa ilde.

Paa Grøftekanten han nu laa slængt,
i Feber brændte hans Pande;
men skønt hans Bryst var i Slaget sprængt,
han tænkte bestandig paa *Jeanne*.

— Jeanne, sortøjede, søde Glut,
tænker mon *du* paa din *Pierre*,
som saaret og blodig, sværtet af Krudt,
blev glemt af to kæmpende Hære?

Jeg husker dit sidste brændende Kys
til Togets hastige Hvæsen,
Soldaternes gensynssikre Adjøs
til Tonerne af *Marseillaisen!*

Og nu — nu ligger jeg blodig her,
jeg føler dit Kys paa min Pande;
men ak, du Kære, var *du* kun nær,
Jeanne .... min elskede Jeanne!

— — —

Det er paa det tyske Lazareth.
Derhen blev vor Franskmand baaret.
Blandt Tyske ligger han, bleg og træt.
Til Døden er *Pierre* saaret.

En Kvinde nærmer sig, mild og kysk;
det er en barmhjærtig Søster.
Men Pierre *hader,* hvad der er tysk;
af Harme hans Hænder ryster.

— Nej, nej, gaa bort! Lad mig ligge kun;
jeg ønsker blot ét, at blunde.
Hun bøjer sig ned og trykker sin Mund
mod hans stakkels brændende Vunde.

Han aabner det halvtbrustne Blik paa Klem,
mens Sveden perler hans Pande.
Taknemligt han smiler: — *Ma soeur,* var jeg slem?
Aa, Tak! *De* er god ... som ... *Jeanne.*

Georg Nygaard

En Misforstaaelse

Hvad si'r De? De staar her omme . . .
Og hvad . . . Har jeg anmodet Dem . . .
Hvad si'r De? Om De maa komme . . .
Næ, Madsen, De er for slem.

Fordi man gaar ud en Aften
og sidder paa en Café . . .
næ, Madsen, om mig har De haft en
ganske forkert Idé.

Hvad, skulde De se til Gassen . . .
bad jeg Dem komme en Dag . .
. . . Aa, er det den Hr. Madsen,
det er en helt anden Sag!

Bi-ba-bu

— Jeg var en Gang lige ved at drukne. Det var som hele mit Liv drog forbi mig i det Øjeblik.
— Det maa ha' været frygteligt!

En Tekst som passede fuldtud og
ved Billedet her burde staa,
er denne her om „hvad er det dog
for Bukser, som du har paa!“

Men Pigen kan svare: „Hvad angaar det Jer,
jeg bærer de Bukser, jeg har“ —
saa vi maa ta' hende, som hun er,
lidt mer eller mindre bar.

Hun byder et mildest talt rigeligt Vue —
naa, hver har jo sin Façon,
jeg kunde nok ønske en Smule Fichu,
hun foretrækker . . . fi donc.

Hun kunde i høj Grad trænge til
at blive klædt mere paa.
Men den Slags Ting skal der Penge til —
og af dem har jeg altfor faa.

Grev Joseph

Sommerferie

Svigermoderen: — Goddag, kære Børn! Jeg vil blive hos jer en seks Ugers Tid.

Svigersønnen: — Kære Svigermoder. Jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at forkorte dig Tiden.

Den letanløbne Herre: — Lille De, tror De ikke, det var nemmere at gaa med Lommeuhr.

Studenten: — Vær saa venlig at sige mig, hvor er den anden Side af Gaden?

Betjenten: — Den er naturligvis derovre.

Studenten: — Ja, men derovre siger de, at den er her.

Hos Dameskræddderen

— Hvor snæver kan jeg gøre Nederdelen, Frue? Gaar De op ad Trappen, eller benytter De Elevator?

Kristine, kom, skal vi la' os ta'e,
det er nemt ved saa'n en Maskine,
jeg tror s'mænd ikke, jeg er ta'et a',
siden da jeg blev Svend, Kristine.

At faa et Billede ku' godt jeg li'
jeg har ofte haft det i Sinde,
for, ikke sandt, saa'n et Fotografi,
det er altid li'som et Minde.

Det er no'et, det altid er rart at ha',
og det koster jo'nte saa meget,
hvis en af os skulde falde fra,
saa har vi da Kontrafejet.

Nu er det os, det er vores Tur,
du maa rette en Smule paa Tøjet,
og nu maa du gøre en pæn Figur.
og saa smile rigtig fornøjet.

Værs'go, Fotograf, De kan godt ta' fat,
men nu maa det endelig ligne,
vil De ha' mig med eller uden Hat —
Hvo'n sidder mit Skæg, Kristine?

Bi-ba-bu

En munter Historie om Kærlighed

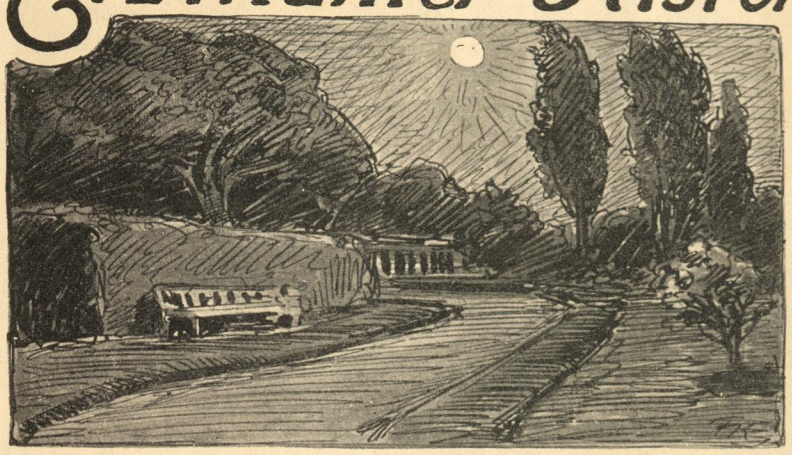

Det susede i Parkens Popler, Maanen skinnede. Den lyste lige ind i den store, dybe Havesal, og den smilede, den gamle Lurifax.

Nej, hvor de Mennesker derinde saa fornøjede og rare ud alle tre.

— Jeg ser paa Dig, fordi Du er saa smuk, sagde den unge Mand ved Skrivebordet og vendte sig halvt om mod den sorte Dame i den lave Lænestol. Han fik Maaneskinnet i Nakken og blev ganske sort i Ansigtet, saa hun ikke engang kunde se hans Øjne.

- Manse, svarede hun saa blidt, saa blidt, hendes Øjne lyste om Kap med Maanen. Men saa syntes hun lige saa bestemt, at han hviskede: Smuk, hvad? det ku' Du li'e. Det er Vand paa Din Mølle, hvad? Hun blev stiv i Ansigtet.

Den tredje, en lille grim Mand, som sad for sig selv i en Krog, foldede sine smaa fede Hænder over sin tykke Mave, drejede Tommelfingrene om hinanden og undrede sig, for han var temlig vis paa, at han vidste, at videre gode Venner var de to ikke.

Hun rejste sig.

Som hun var ung og smal og smidig og og herlig for Øjet! Tyksakken holdt op med at dreje paa Tommelfingrene.

Hun gled over Gulvet. Hun lagde stille Haanden paa Skulderen af ham ved Skrivebordet, men tog den hastig til sig, saa utaalmodig og arrig rystede han sig fri.

Hun rettede sig, hun holdt begge sine slanke, hvide Hænder for Øjnene og strøg sig over sit bløde Haar.

Græd hun? spurgte Tyksakken sig selv.

Der funklede som Perler i Øjnenes Silkevipper.

— Det er det dejligste Maaneskin i Aften. Hun stod henne ved Vinduet:

— Vil De ikke nok følge mig, Hr. Madsen, en Tur i Haven et Øjeblik? Hun bøjede sig ned over den tykke.

Hun bad, syntes han forbavset overrasket, henrykt: bad ham!

— Felix, det nytter vist ikke, jeg henvender mig til Dig. Hun saa bedrøvet paa den unge Mand.

— Nej, det ved den levende Gud, det ikke gør. Saa lo han.

— Frue, De viser mig for stor en Ære. Det vil jeg forfærdelig gærne. Tykke Madsen rejste sig og bukkede for Fruen.

— Du har vist heller ikke noget imod, at vi gaar, sagde hun bævende sagte, mod at blive af med os.

Ikke det mindste. Tværtimod vilde jeg have sagt. Han fløjtede.

— Nej, vel? stammede den tykke.

Hun smuttede gennem Fløjdørene ind i Blomsterstuen. Hun stod paa Havetrappen, da Hr. Munthe Madsen havde faaet hentet sin Hat og var kommen i Overfrakken.

Felix drejede Skrivebordsstolen, saa saa han selv uset ud over den maanelyse Have.

* * *

Hun gik hurtigt og nervøst. Hun tog hans Arm og tog fast om den. Havegangens Grus knitrede under deres Fødder. Hun tav. Og han tav.

Hun sukkede. Eller hun trak sit Vejr meget, meget dybt, syntes Tyksakken

Med et troede han ganske bestemt, at hun græd.

Saa sagde han:

— Denne Park er den smukkeste i fire Miles Omkres. Jeg har aldrig været inde i den før. Og saa denne vidunderlige Aften . . .

Hun sagde:

— Felix er ond. Han vilde kun saare mig. Jeg kender hver Tone i hans Stemme. De saa ikke hans Ansigt. Og De hørte ikke, hvad han hviskede til mig. Nej, De maa ikke sige mig imod.

— Ligefrem ond, ligefrem ond, Frue . . .

— Han forlader mig. Forberedelserne til Skilsmissen er i Gang. Jeg *har* givet mit Minde. Nu er det sagt. Lad ham drage bort. Med hvem han vil. Jeg er saa bittert ulykkelig.

— Frue . . . Frue, ledte han om, hvad han skulde sige.

— De behøver slet ikke at sige nogen som helst Ting. Jeg beklager mig ikke. Men hvorfor kan det Menneske ikke lade mig i Fred, lade mig være blot! Her er jeg taget ud til fremmede, jeg har lejet mig ind hos Forpagterens. De er ikke hjemme i Aften. Han er her hver Dag. I den sidste Tid bliver han her om Natten med. Hvad maa de Mennesker tro! Ved De, hvad han siger? Hun lagde Armene overkors og knejsede, hun stod stille og vendte sig helt om imod ham.

— Ved De, hvad han siger? gentog hun. Felix siger, at han kommer for at vænne mig af med sig.

— Den Skurk! Tykke Madsen blegnede af Vrede og Medfølelse.

— Hver Dag er mig en Pine. Det er, som om jeg havde et stort Saar, aabent endnu, men som dog kunde heles, hvis det ikke blev revet op, hver Gang det vilde gro sammen . . . Hun brast i Graad og hulkede højt.

— De maa ikke græde, sagde han sagte. Jeg har ikke set Dem siden for længe siden. Jeg har aldrig kendt Dem meget nøje, maa jeg vel sige. Men jeg kender Dem dog. Det gør jeg. Nu gaar vi igen. Ingenting beroliger som det at gaa. Naturligvis maa De græde, naar De vil. Men De maa ikke græde alligevel — for Deres Øjnes Skyld. De har de dejligste Øjne . . .

— Nej, ikke den Vej, saa kommer vi op til Huset, sagde hun og drejede af: han staar i Vinduet. Saa De ikke hans blege Ansigt mod Ruden?

— Nej, Frue . . .

— Saa, nu tror jeg, jeg kom over det. Jeg er da rigtig tosset, næsten som et Barn, saa gammel som jeg er.

— De er ung, han trykkede hendes Haand varmt.

— Vi har allerede været hos Overpræsidenten. Jeg vil ingenting have af ham. Jeg vil rejse langt, langt bort. Jeg er stærk og rask og har gode Kundskaber. Blot ikke dette . . . Ikke dette Sejpineri!

Hun trak ham med sig, de næsten løb.

* * *

Felix traadte ud paa Hovedtrappen. Der er ingen Mening i, at de bliver ved med at tosse saadan rundt, tænkte han. Det dumme, døde, sentimentale Maaneskin. Og saa med den Idiot. Hun er dog min Kone. Lad dem more sig. Hvor Fanden er de henne? De maa da vise sig en Gang igen. Der er de. Med hinanden under Armen! —

Hun er alligevel ringere endnu, end jeg vidste af, dersom hun er bleven varm paa det Neutrum.

— Klara, raabte han. Klara!

Tyksakken traadte frem i Maaneskinnet. Klara raabte tilbage:

— Er der noget, Du vil, Felix? Er Du ved at tage bort?

Felix slog rasende i Havetrappens Gelænder. Lidt høfligere i alt Fald kunde man da gærne være mod en Mand, man endnu ikke er skilt fra. Han befalede kort og bestemt:

— Klara!

De hørte ham gaa ind.

Hun vendte sig kort om mod sin Ledsager:

— Bliv her. De maa ikke forlade mig . . . Det *har* jeg da ikke fortjent af ham?

Vi gaar ikke op. Nej, vi gør ikke. Lad ham rejse.

— Fru Klara, begyndte Hr. Madsen at mumle.

— Jeg ved ikke, hvad jeg skulde have

grebet til. Dersom De ikke var kommen herud i Aften. Nu havde jeg taget min Beslutning. Jeg har skrevet et langt Brev til ham. Saa kommer han igen i Dag, nu før ... uden at jeg anede det.

Saa nu er jeg ganske rolig. Han er altsaa rejst, er borte. Det er godt. Men Du barmhjærtige Gud, hvor jeg er alene. Hun bøjede Hovedet. Han hørte hendes skælvende Hjærte slaa, og han saa de stride Taarer paa hendes arme Kinder.

Pludselig sagde han:

— De maa ikke. De kan ikke. De skal ikke være ene mere. Da de var ung Pige, traf jeg Dem, De husker det næppe. Og jeg tilbad Dem. Det har De aldrig anet. Vore Veje skiltes. Deres Mand har været min Ven. Jeg er ikke kommen til Dem og ham, fordi jeg ikke kunde taale at komme. Jeg har nok hørt, De og han skal skilles. I Dag satte han mig Stævne herude. Det faldt mig ikke ind, at De boede her.

— Tak, fordi De er god imod mig, sagde hun sagte.

— Det er jeg ikke. Men det kan De ikke. De kan ikke være ene. De er bleven dejligere end nogensinde før. Jeg er meget tyk og grim. Og jeg er heller ikke velhavende. Maa jeg sige Du til Dem, Fru Klara Felix?

Hun nikkede. Det gjorde hun virkelig, saa han i Maaneskinnet. Men jeg behøver ikke vedblivende at være fattig, lagde han til. Mine Chancer er ikke helt daarlige ... Tak, fordi De sagde ja, jeg mener, Du sagde ja.

Hun klappede ham paa Kinden og fæstede sine blanke Øjne lige paa ham.

Jeg mener blot, at jeg lover, at hvad der er mit, er Dit, og jeg tilhører Dig. Vil Du være min?

Hun sagde tyst:

— De maa gærne sige Du til mig. De mener mig det godt. Alting strømmer ind over mig i Aften. Det er, som om mit Hovede skulde sprænges. Nej, det maa De ikke, hun værgede for sig, men tog ham med et om Hovedet og lagde sin Kind ind imod hans.

— De maa ikke kysse mig, sagde hun.

Hvor hun dog græd!

— De kommer herhen i Morgen? sagde hun: — Jeg er saa træt, mine Ben ryster under mig. Nu gaar vi op.

Det forekom ham at han gik paa Fjedre.

Hun traadte haardt i Trappen, saa at hun gjorde Spektakel. Hun saa sig omkring, der var ingen i Barnestuen og ingen i Dagligstuen.

Hun stod stille.

Han tog det overtværs:

— God Nat Klara. Han lagde sin Arm om hendes Liv.

Nogen eller noget rumesterede pludselig et Sted.

— Jeg har bestemt mig til at blive her i Nat. Jeg har lagt mig paa Sofaen i Kontoret, som jeg plejer. — — Er Munthe Madsen ved at gaa?

Klara og Madsen fo'r fra hinanden og lyttede med Øjnene paa Stilke og opspærrede Ører. Det var Felix's Stemme.

Klaras Øjne funklede.

— Nu kommer vi, sagde hun.

Felix laa paa Sofaen med et Rejsetæppe over sig. Han var meget bleg, men ser for Resten godt ud, tænkte Madsen. Han tabte, jeg vandt, tænkte lille Madsen videre.

— Jeg er meget træt, sagde Felix: — Jeg har Hovedpine. Jeg tror helst jeg vil sove med det samme. Godnat. Ellers naar du ikke Toget, Munthe.

Klara fulgte ham ud.

— Er det ikke skændigt? stønnede hun.

— Skal jeg tvinge ham til at staa op? og smide ham ud? Han er nu stærkere end jeg .... men alligevel.

— Nej, men jeg laaser hans Dør af ude fra og min inde fra, kom og hjælp mig. Og Forpagterens maa jo straks være her.

Hun fulgte ham helt ud paa den høje Trappe. Maanen stod højt over Staldlængen. Hun var hvid og sort og dejlig.

— Snehvide, sagde han, hans Stemme skælvede.

Han hilste.

Han hørte Døren blive laast efter sig.

Han gik.

— Jeg er otte og tredve Aar, sagde han til sig selv. Nej, jeg er sytten. Jeg er lykkelig .... Han nynnede: Blond var hans Haar, hans Gang saa let ....

Da han kom ud paa Landevejen, var Maanen nede. De blege Stjerner tindrede. Det var koldt. Trøstesløst fladt bredede og bredte Amagerland sig for hans Øjne. Sikken det blæste. En kunde næsten ikke staa.

Al den Kamp og Modstand man dog møder i Livet, han smilede og rystede paa Hovedet. Men i det samme blev Smilet borte, han blegnede.

— For det er jo sandt, sagde han til sig selv: Hvad skal jeg arme, arme Menneske gribe til? Jeg har hundrede Kroner fast. Om ti Aar kommer jeg, hvis alt gaar vel, paa ældste Gage og faar to hundrede. Ti Aar. Jeg har friet til Klara, den dejlige. Hun har sagt ja. Jeg elsker hende. Hun sagde, Gud hjælpe mig, ja.

Et Ord er et Ord, en Mand er en Mand. Han satte i Løb for at naa Toget og fordi hans Hjerte bankede saa forfærdeligt.

Gifte sig med en ung smuk Kvinde — paa hundrede Kroner om Maaneden!

Blæst, Solskin, høj Himmel, klar Luft, gulnede Blade

Hr. Munthe Madsen stod af Toget. Han havde Roser i Haanden. Roserne var røde, blodrøde.

Han gik gennem den dybe Port, der førte ind til den smukke gule, herskabelige Gaard, hvor hun boede, steg langsomt op ad den høje Stentrappe, slog med Dørhammeren.

Hun selv lukker mig ind!

Forpagterens Frue lukkede op!

— Fru Felix? fik han sagt.

— Værsgod, hun viste op ad Trappen.

Han gik paa Tæerne, han bævede: — Det er, det er overvældende, man skulde tro dræbende at være forelsket. Lægerne siger, at det er en Slags Hjertenervøsitet. Jeg banker lige paa og gaar rask ind. Min Skat, siger jeg. Jeg har hendes Ord. Og hendes Kys brænder paa min Pande.

Han bankede paa.

— Værsgod!

Han lyttede forbavset.

Han aabnede Døren og blev staaende.

I Sofaen sad Felix. Henne ved en lille firkantet Bord med en blank Samovar stod Klara i en løs og ganske let Morgendragt.

Hvor hun var dejlig!

— Godmorgen, hun vendte sig. Hendes Ansigt straalede. Hun var hvid, og hun var rød: — Tak, fordi Du kom. Jeg har fortalt Felix, vi er bleven Dus, og at Du er min bedste Ven, Munthe — næst efter ham den slemme, slemme Dreng. Han mente nu for Alvor, at jeg var smuk, og jeg har taget fejl, han har ikke hvisket noget til. Det er heller ikke sandt, at han vilde vænne mig af med sig. Han prøvede sig selv. Han kan ikke undvære mig. Han elsker, elsker mig. — Er du ikke glad, Munthe? Du er jo min bedste Ven. Det sagde du selv igaar. Jeg er saa lykkelig. At et Menneske kan være saa lykkeligt! Sæt dig ned . . ,

— Sæt dig ned, gamle, sagde Felix.

— Jamen, sæt dig dog ned, lo hun.

Han satte sig.

— Er de dejlige Roser til mig? Hvorfor ser du dog saa ked af det ud? Er du ikke glad, fordi jeg er glad?

Munthe Madsen foldede Hænderne over sin runde Mave og begyndte at dreje med Tommelfingrene.

— Jeg kan ikke sige dig, hvor meget jeg skylder dig, kvidrede hun: — Uden dig var han vist aldrig kommen til Sandhedens Erkendelse. Det siger Felix ogsaa selv. Ikke?

— Vil du have en Kop Kaffe med, Munthe? Byd ham dog en Kop Kaffe, Klara.

— Nej, Tak, sagde Munthe.

— Jeg sætter Roserne i Vand. Jeg har Vand herinde.

Vi skulde alligevel nok være kommen igennem med de hundrede Kroner, tænkte Munthe. Jeg skulde ogsaa nok have tjent noget mere til, skulde jeg.

— Vil du have en Formiddagssjus, gamle Drukkenboldt?

— Du maa drikke med os. Ellers tror jeg, du er vred paa mig. Klara saa langt hen paa Munthe.

— Du er da nærmest til at velsigne vor ny Forening, sagde Felix: — Han tier, han vil s'gu gerne have Sjussen.

Hun selv skænkede og blandede Soda i.

Hendes Haand var Alabast.

Den lille, tykke, grimme Munthe var lige ved at græde. Han sagde:

— Skaal! Og han sagde det en Gang til for at faa Magt over sin Bevægelse.

En Stemme dybt, dybt nede i ham begyndte at sige: Nu faar du ingen Vanskeligheder med at faa dine Indtægter til at slaa til. Ak, sukkede han.

Han drak med dem. De drak Cognac.

Han fik en Sjus til.

Det var en dejlig Dag. Luften høj. Hans Hjerte var ikke Spor af nervøst mere. Jeg kan maaske virkelig sagtens være glad, egenlig, tænkte han: Og Klara er lykkelig. Og jeg vilde

jo have, at Klara skulde blive lykkelig egenlig.

— Jeg har forfærdelig travlt, sagde han og rejste sig. Jeg vil gaa. Tak for i Dag.

— Kom snart igen, sagde de begge to: Der er en Lejlighed ledig i Nørrefarimagsgade Nr. 15. Den tager vi.

Munthe Madsen var saa underlig til Mode, mens han gik ned ad Stentrappen. Men paa Bunden af sit Hjerte, det syntes han da, var han stolt egenlig, og at han havde Grund til det egenlig.

Hvad Gud har sammenføjet nemlig, som der skrevet staar, dette gælder ogsaa, hvis de er borgerlig viede. Man skal ikke hænge sig i det formelle.

Ja, saa har jeg faaet et Hus til at komme i. Maaske havde jeg aldeles ikke haft Evne til at gøre Klara lykkelig egenlig.

I Grunden er det hundekoldt. Men jeg sveder.

Chr. Engelstoft.

— Naa, je' va' jo saa deroppe hos Damen og tiggede en 10-Øre. Men saa sa' nun, a sidst lo' je' Smørrebrøjet bi'e liggendes paa Trappen.

— Aa hva' sa' saa du?

— Je sa', a' de' sku' je' nok inte gøre me 10-Øren.

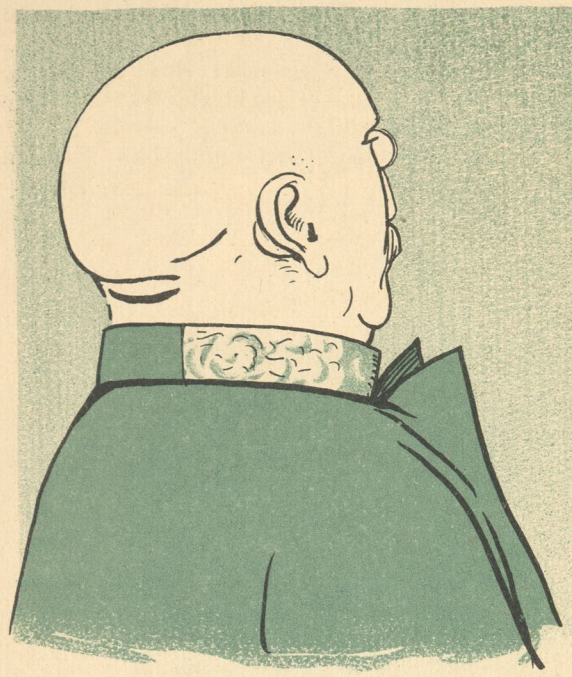

Bemytligt

Assessoren (til Arrestanten): — Naa, Jensen. Nu har vi nok stjaalet igen?

Arrestanten: — Ja, nu skal vi nok en lille Tur i Tugthuset igen.

— Undskyld, Frue, at jeg ikke straks saa Dem.
— Aa, De smigrer!

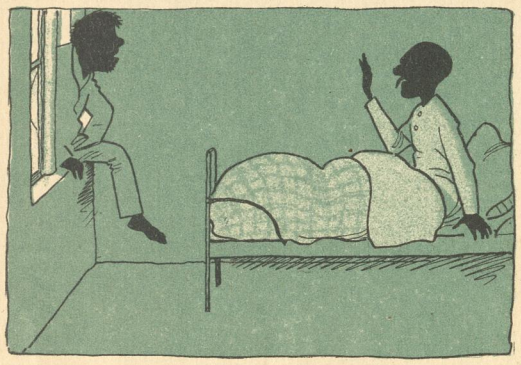

— De kommer for sent, Hr. Indbrudstyv, her har været Udpantning i Eftermiddag.

Vor Tids Ungdom

— Hvem er de tre Herrer, der staar der henne??
— Den sorthaarede Herre er den gamle Konsul Dam, den graahaarede er hans Søn og den skaldede hans Sønnesøn.

Paa Ægteskabskontoret

Den forgældede Levemand: — Jeg vil gerne se et Fotografi af Damen med de 300,000 Kroner.
Ægteskabsmægleren: — Det behøver De ikke. Naar en Dame, der ejer 300,000 Kroner, vil gifte sig med Dem, kan De tænke Dem, hvorledes hun ser ud.

— Hvor kommer du fra nu?
— Fra Koncertsalen.
— Ja, men du er jo ikke Spor af musikalsk!
— Naah, jeg kan da i hvert Fald høre, naar Musiken er forbi.

— Min Mand siger, han kunde ikke leve, hvis jeg var ham utro.
— Jeg synes nok, han har set lidt daarlig ud i den sidste Tid.

De fem Frøkner Wang.

Med Skorsten bag Bakken laa Købmandens Gaard.
Dér Fiskerne harker om Flasker og Taar.
De bander og brovter ved Spegfisk og Drik.
Deres uvorne Børn leger Skrighals og Klik.
Men artigt paa Bakken med Dukker i Haand
I søde Mamas Mamelukker og Baand
Gaar de fem »Frøkner« Wang,
Medens Dagen er lang.

Og Solen huldsaligt til Wang-Huset ler.
Mads Wang bliver »Byraad« og Flyndergrosse'r.
I Gaden gaar Frøknerne Arm udi Arm
Som nedstegne Væsner i Plumphedens Larm.
De kræsent strør om sig med iskolde Blik.
Kun »gamle Major« faar fem jublende Nik
(Paa sin Podagra-Gang)
Fra de fem Frøkner Wang.

Og Verden den snurrer med Store og Smaa,
Og at Far blir Etatsraad er let at forstaa,
Men at Doktor'n vil ikke til Lydia fri,
Og at Præsten gik Thora og Hulda forbi,
Og at Toldmester'n smed sig til Melmandens hen,
Og Dir'løren vil heller vær' Pebbersvend ...
Det gør Halsen lidt lang
Paa de fem Frøkner Wang.

Og Sneen den hviler paa Flagstangens Knap,
Og Wanghusets Ure de tikker omkap.
Og Ligvognen ruller med gamle Mads Wang.
Og Gulvene knirker af Frøknernes Gang.
De ordner Chatollerne, pebret og stift.
Godt, søde lille Minka blev lykkelig gift!
... Hun blev viet i Fjor
Til den gamle Major ...

Harald Bergstedt.

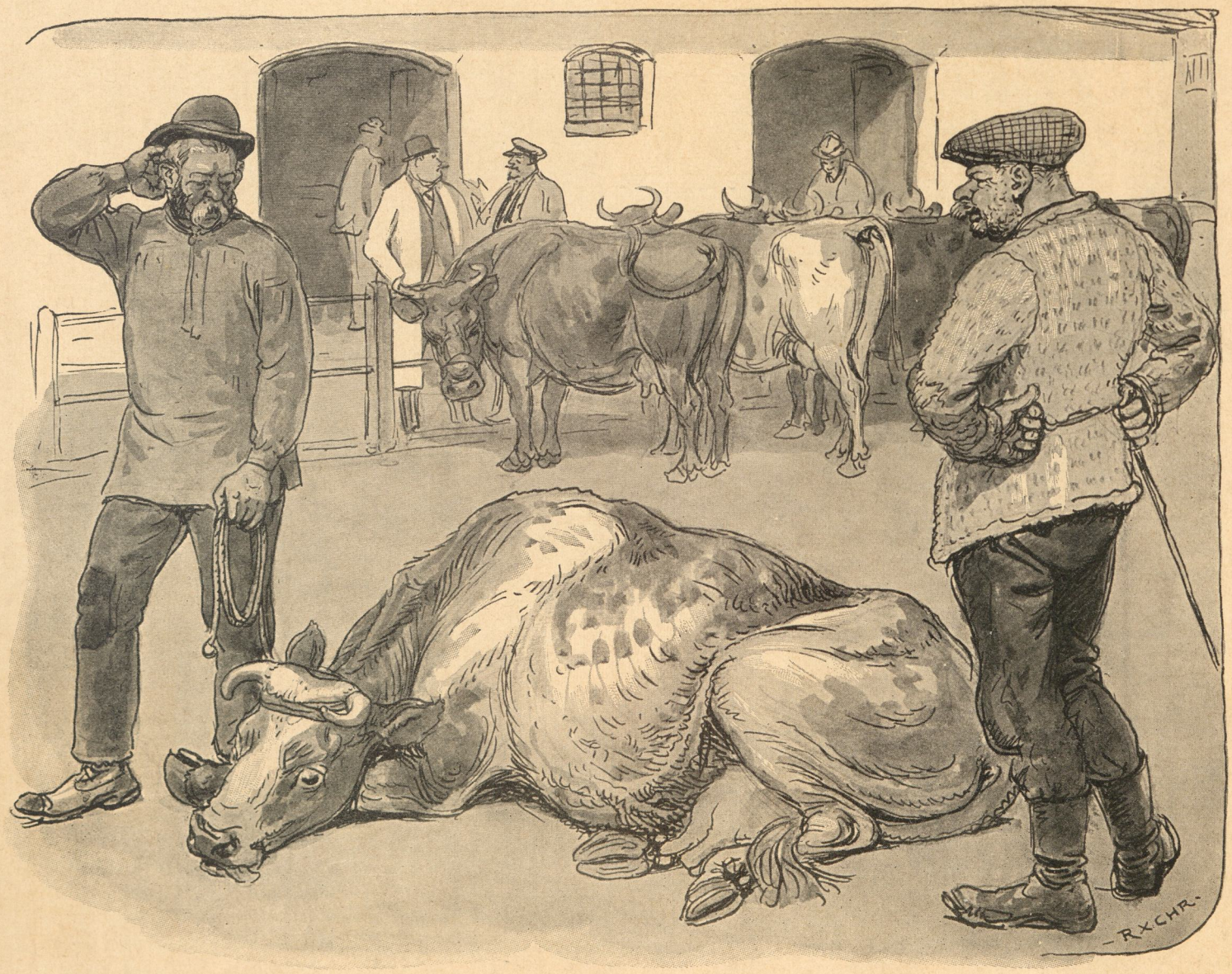

— Hvordan Pokker skal vi faa den til at rejse sig op?
— Du sku' prøve aa fløjte Nasjonalsangen, Stoffer.

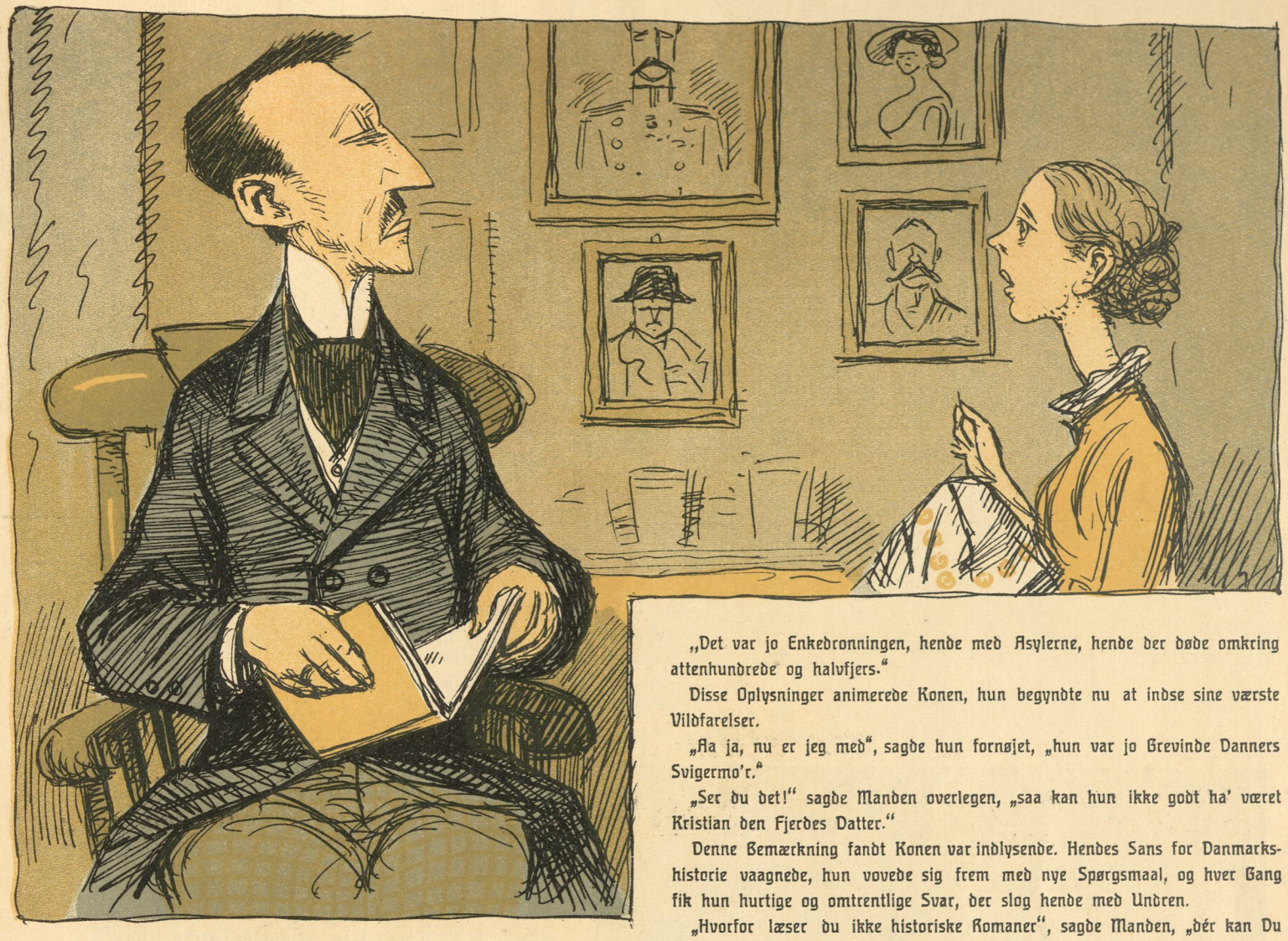

Det oplyste Demokrati

De havde været paa Rosenborg om Formiddagen, nu sad de atter hjemme i deres hyggelige Dagligstue, en Smule fortumlede af altfor megen Danmarkshistorie og altfor mange royalistiske Indtryk.

Det var Søndag. Manden sad i Gyngestolen og bladede i Hagerups Konversationsleksikon. Paa Bordet laa der nogle Romaner af Børge Janssen og Christopher Boeck. Henne ved Vinduet sad Konen og broderede paa en Lysedug. Hun beundrede sin Mands store Videbegærlighed og umættelige Læselyst. Ikke saa snart var han fri fra Værkstedet, saa sad han med Næsen i en historisk Bog og studerede. Der var ikke det, som han ikke omtrentlig vidste Besked om! Hendes Følelser for ham nærmede sig undertiden en vis sky Beundring, der lige strejfede Ærefrygt. Selv vidste hun nemlig ikke nogetsomhelst. Hendes eneste Lekture var Aftenposten og Carl Ewalds Roman om Grevinde Danner, som hun næsten kunde udenad, fordi den interesserede hende.

Rundt om paa de røde Vægge var der Billeder af Frederik den Ottende, Sangerinden Dagmar Heinemann, Sabroe og Napoleon.

„Sig mig," sagde Konen, hæs af at tænke, „naar var det, at Kristian den Fjerde døde?"

„Aa, saadan cirka, omtrent, seksten hundrede og firs!" svarede Manden uden Betænkning.

Hun turde ikke se op. Hans Viden skræmmede hende. Efter en Pause spurgte hun paany.

„Men nu hende, Karoline Amalie, som ham denne — —

„Struensee!"

„— denne Struensee styrtede i Ulykke, var hun en Datter af Kristian den Fjerde?"

Nu blev Manden meget irriteret, thi her hørte simpelthen alt op, naar Sophie kunde spørge saa taabeligt.

„Er du tosset?" spurgte han krænket, „Struensee døde cirka syttenhundrede og fyrre, og Karoline Amalie var en helt anden, end den du mener".

„Hvem var da Karoline Amalie?"

„Det var jo Enkedronningen, hende med Asylerne, hende der døde omkring attenhundrede og halvfjers."

Disse Oplysninger animerede Konen, hun begyndte nu at indse sine værste Vildfarelser.

„Aa ja, nu er jeg med", sagde hun fornøjet, „hun var jo Grevinde Danners Svigermo'r."

„Ser du det!" sagde Manden overlegen, „saa kan hun ikke godt ha' været Kristian den Fjerdes Datter."

Denne Bemærkning fandt Konen var indlysende. Hendes Sans for Danmarkshistorie vaagnede, hun vovede sig frem med nye Spørgsmaal, og hver Gang fik hun hurtige og omtrentlige Svar, der slog hende med Undren.

„Hvorfor læser du ikke historiske Romaner", sagde Manden, „dér kan Du faa Besked paa en behagelig Maade. Læs „Jomfruen fra Lucca", det er en dejlig Bog. Den er om ham Frederik den Fjerde og en Nonne, som han forførte af Kærlighed."

Konen var længe taus, saa sagde hun:

„Naar levede Frederik den Fjerde?"

Manden lagde, mat, Hagerups Konversationsleksikon tilside og svarede trægt:

„Naar han levede? Tja, det var vel saadan ved det Tal femtenhundrede, siden det var Nonner, han lagde an paa?"

„Ja det var det vel?" sagde Konen indrømmende, „men fik han Børn med den Nonne?"

„Hvad ved man", svarede Manden, „der er Professorer, der mener jo, og der er andre, der mener nej. Jeg mener nu, hvad jeg mener".

Her gik Samtalen i staa.

Hustruen tav.

Hun var ganske stiv i Ansigtet af Fædrelandsfølelse og tyngende Viden.

Hvor beklagede hun ikke, at hendes Skoleundervisning havde været saa forsømt. Hun løb ganske vild i Aarstallene, og det var hende umuligt at finde Rede i Aarhundreder og den Slags.

Og Manden sad dér og tænkte:

„Sophie er et Fæ, der intet ved. Men hun har Spørgelyst, og det hjælper paa meget. Havde hun ikke mig, saa var hun da den rene Idiot!"

Saaledes sad de to Ægtefæller, den hele Aften og gennemgik deres Lands glorværdige Historie.

Men henne i Rosenborg Have stod der en Dame og tudbrølede.

Det var Historiens Muse — ogsaa kaldet Clio.

Hun græd, som hun var pisket!

Svend Leopold.

Provinsteaterdirektøren (til Personalet): — I Morgen gaar altsaa det store Udstyrsstykke. Hvis nogen af Dem har Venner eller Bekendte, der vil medvirke, bedes De meddele mig det, for i den store Markedsscene har vi Brug for megen Pøbel.

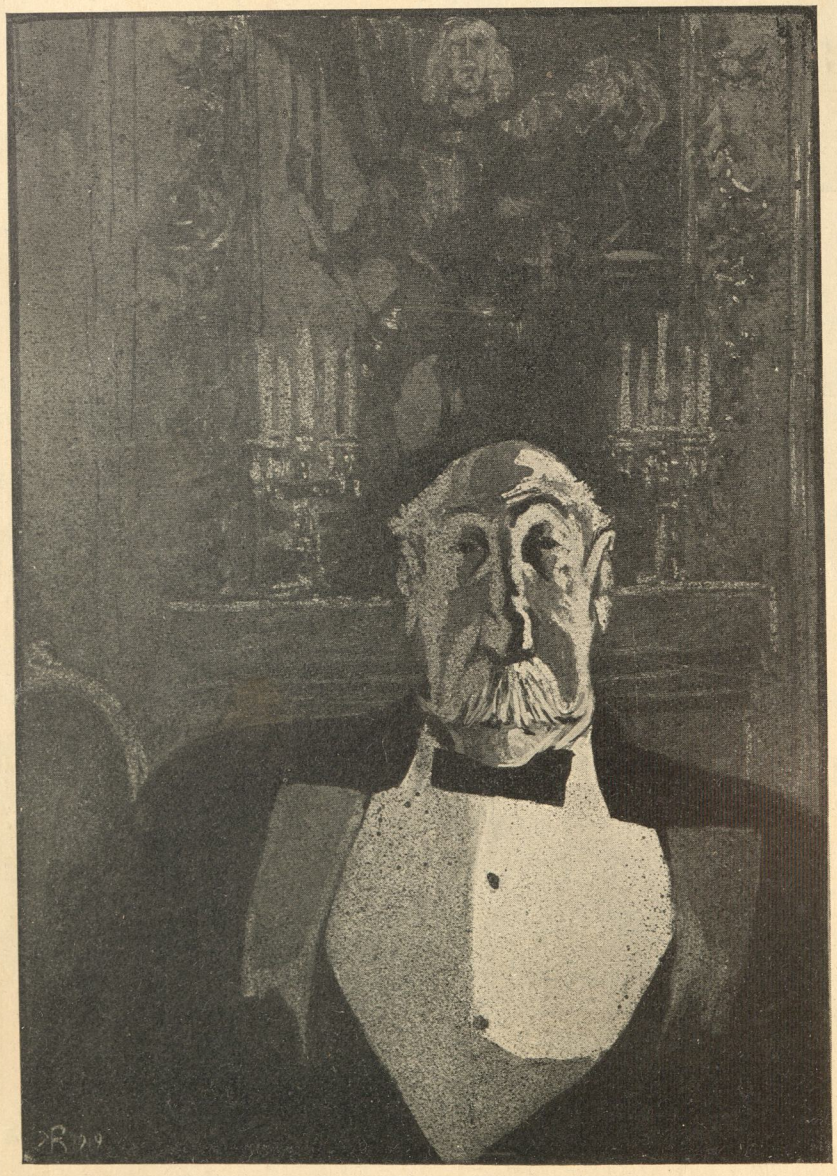

Den gamle Greve

Naar i Godsets Ahnekammer
han i gylden Ramme hænger
nær de andre gyldne Rammer
paa de gamle Gobeliner —

da vil sene Slægter dvæle
ved hvert Træk og hver en Mine,
deres Tanker vil faa Mæle
i et kraftigt: Død og Pine!

De vil hente Slægtebogen
for at læse om hans Virken,
hvem han særlig var bevaagen,
var det Staten? Eller Kirken?

De vil finde over Manden
dér en skønsom Rune ristet:
Det var paa *hans* Tid, at Standen
sine Privilegier misted.

De vil læse: Ret at nyde
Jagtens Glæder var hans Vane,
ej han prøved paa at bryde
ellers sig en særlig Bane.

Han fik både Kors og Stjerne
og til sine Dages Ende
leved taus han — ikke gerne
gav en Mening han til Kende.

— — —

Disse Ord, som foreligge,
Fremtid vil de bringe Bud til
og fortælle: Han var ikke
nær saa dum, som han ser ud til.

Georg Kalkar

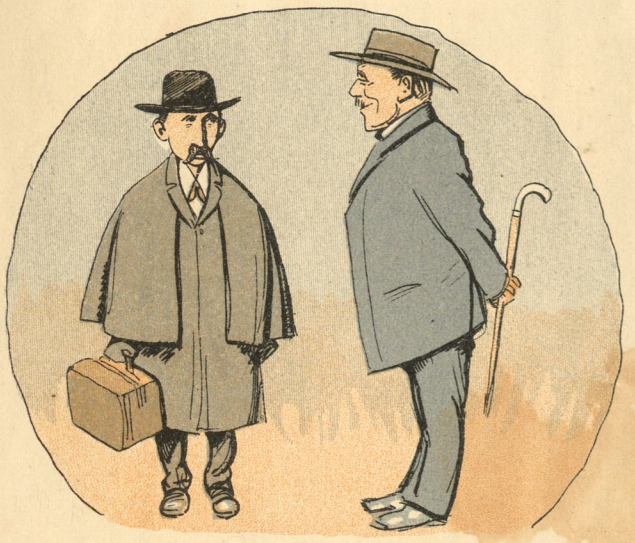

— *Min Kone holder mest af Te om Morgenen, men jeg foretrækker Kaffe.*
— *Saa laver I vel begge Dele?*
— *Nej, vi har indgaaet et Kompromis: vi drikker begge Te.*

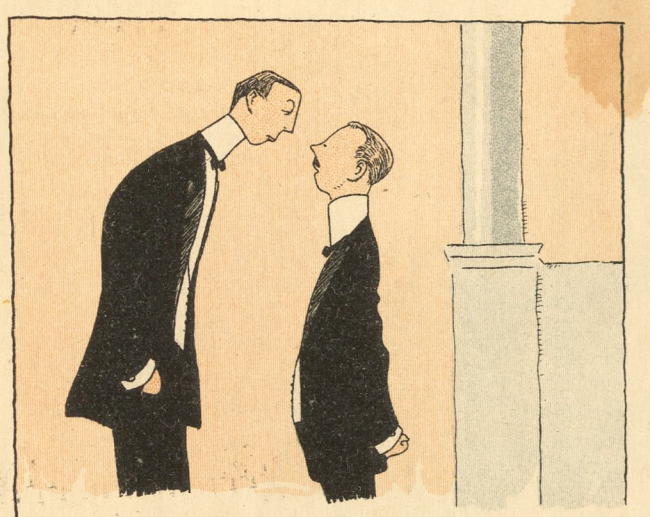

— *Du var ikke henne og høre »Den Stumme« forleden.*
— *Jeg foretrak at se »De Usynlige«.*

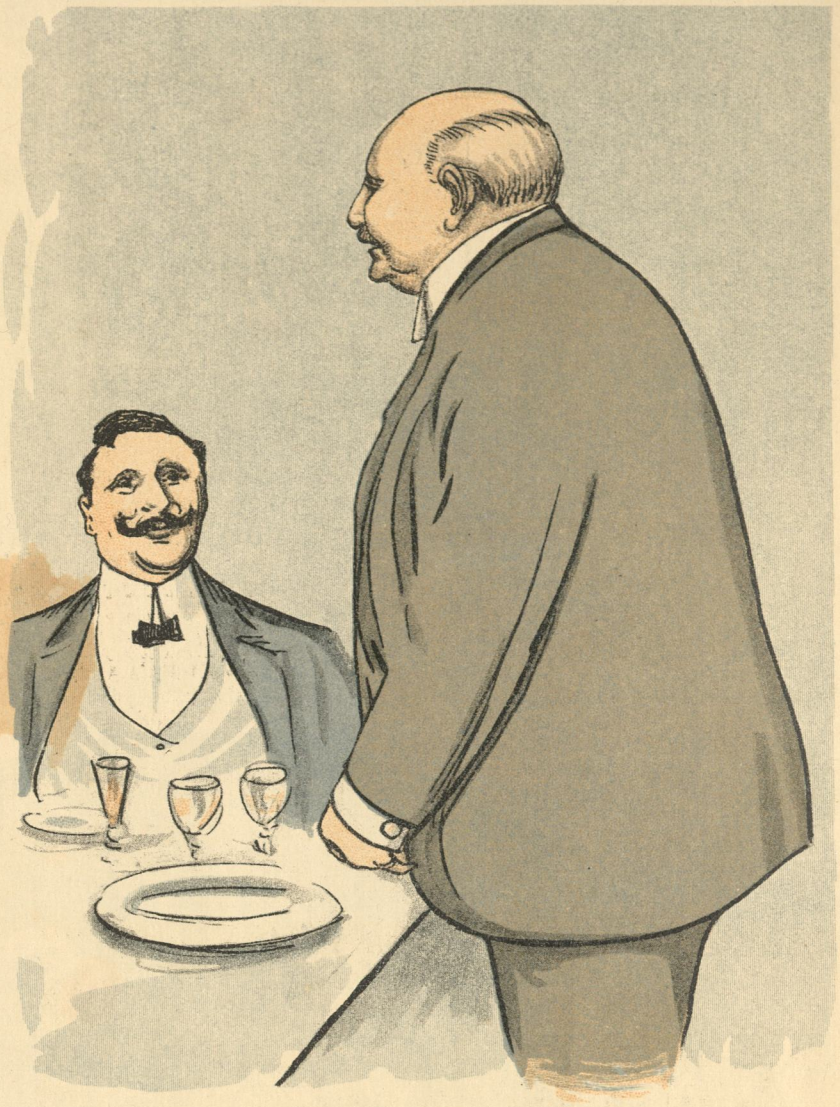

Hos Ungkarlen

Ungkarlen (til Gæsterne): — I maa tage til Takke. I véd det er ikke saa let for en Ungkarl at holde Selskab. I skal nok faa varm Mad. Det almindelige Smørrebrød, syntes jeg nemlig, var saa kedeligt, og derfor lagde jeg mit Hoved i Blød . . . kan I gætte, hvad I saa faar?
En af Gæsterne: — Forloren Skildpadde!

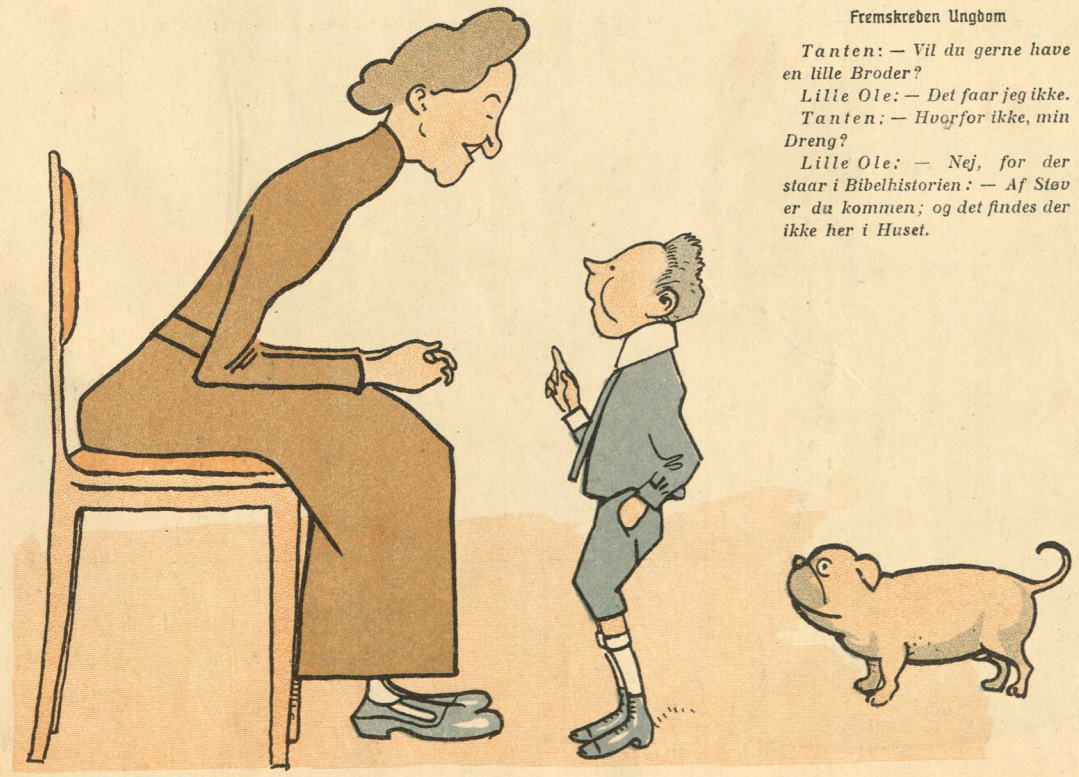

Fremskreden Ungdom

Tanten: — Vil du gerne have en lille Broder?
Lille Ole: — Det faar jeg ikke.
Tanten: — Hvorfor ikke, min Dreng?
Lille Ole: — Nej, for der staar i Bibelhistorien: — Af Støv er du kommen; og det findes der ikke her i Huset.

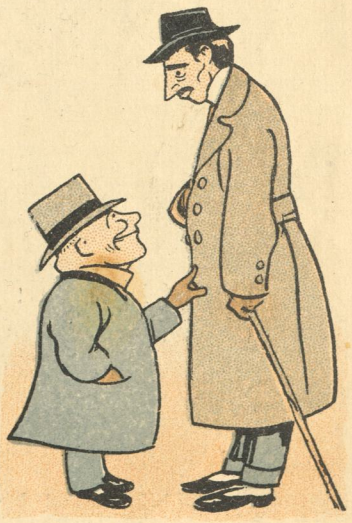

Herren: — Sig mig Hr. Doktor, er det ikke en ren Sygelighed hos min Kone, dette at hun bestandigt skal skifte Kjoler?
Doktoren: — Hm! . . . ja! Det skulde saa maaske være en Fejl i Stofskiftet.

— Hvorfor ser du saa gnaven ud i Dag?
— Min Kone begynder igen at tale om Skilsmisse.
— Aa, bryd dig ikke om det; det mener hun slet ikke noget med.
— Nej, det er netop det, der ærgrer mig.

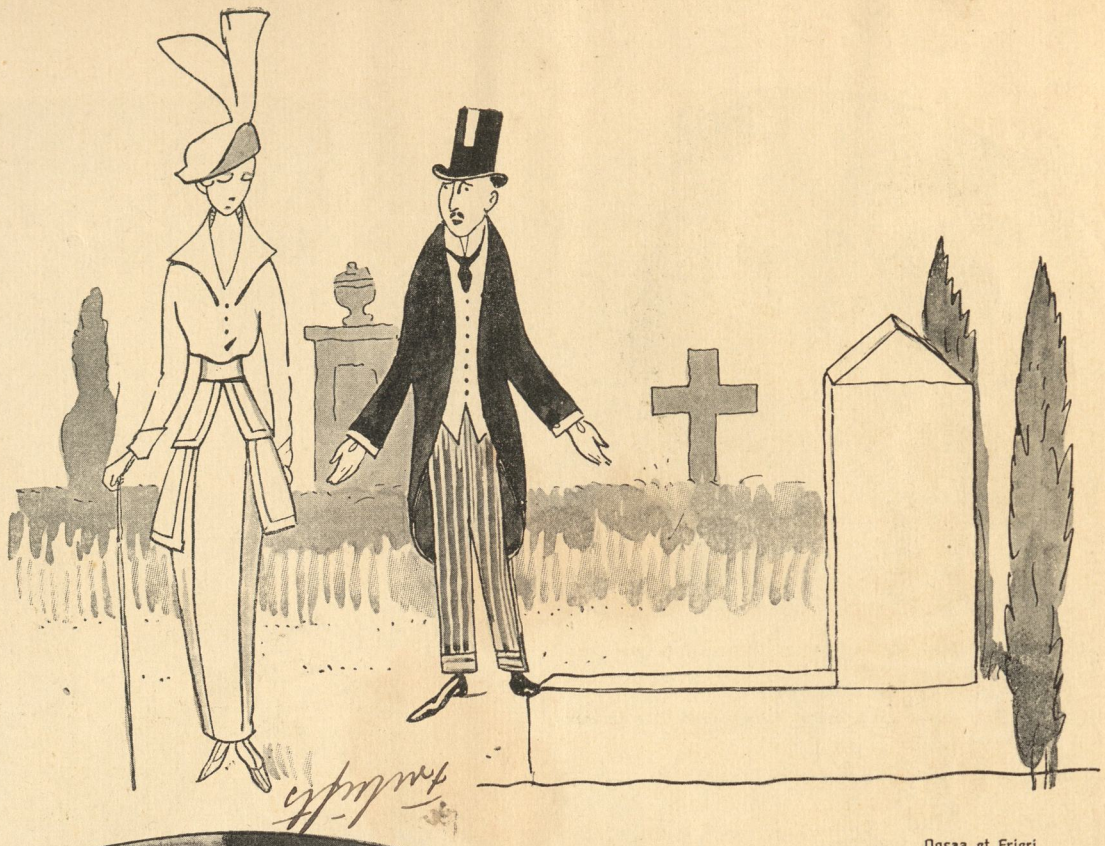

Ogsaa et Frieri

— Der ser De mit Familiegravsted, Frk. Julie. Kunde De ikke lide en Gang at hvile dér?

— Jeg saa Frk. Carlsen i Teatret igaar, samme Dag, som hendes Onkel blev begravet.
— Ja, der er saamænd kun ét Dødsfald i Familien, der kunde holde hende fra at gaa ud.
— Hvis da?
— Hendes eget naturligvis.

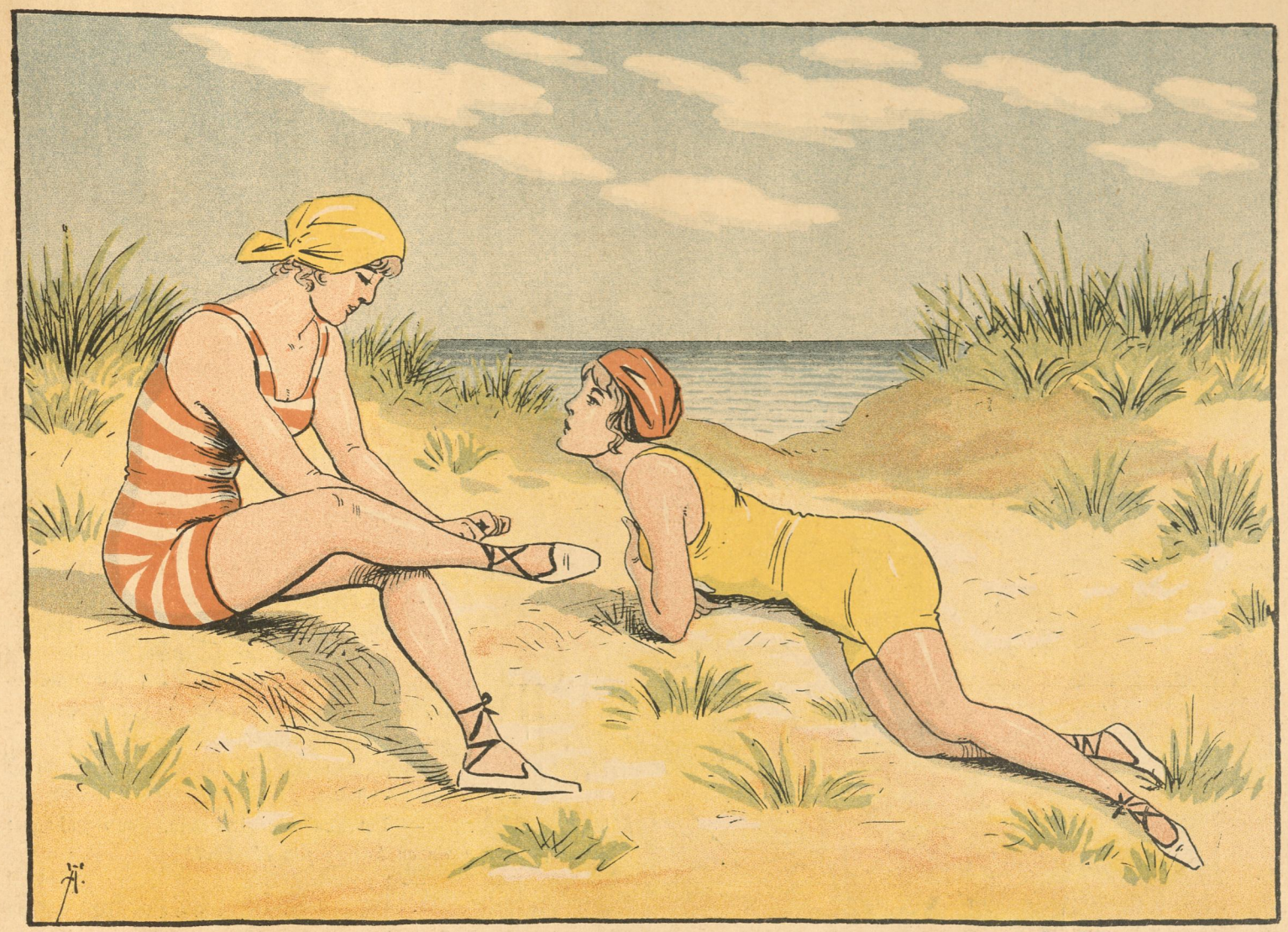

— Jeg har tænkt paa at gifte mig med Hans.
— Det skulde du ikke. Hans kan man ikke vente sig noget af.
— Carl da?
— Næ, Gud fri os! Ham kan man vente sig alt af.

Fru Hermansens Søn

— Det er en øndig Kop Kaffe, Fru Hermansen! Man kan sige om Urtekræmmeren, hva' man vil, og Gud *skal* vide, han forstaar a' sitte Priser paa sine Varer, og saa er det sommen ikke altid første Klasses . . . men hans Kaffe den er nu go'.

— Ja. Det er snart osse det eneste, jeg handler hos ham. Jeg holder ikke a' hans Rappedulle a' en Madamme. Hun sladrer mig lidt for majet. Fidèl, naar man er nede i Botekken: saagærne, saagærne, Fru Hermansen, en Fjerding Kaffe, saagærne, ogsaa Tilsætning, var der ikke andre Ting, Fru Hermansen, og hvordan har Deres Hr. Søn, *Konstneren*, det? Saadan gaar Knevren paa hinne. Det er væmlig og se saadden et sukkersødt Fjæs, hun ka' stille op, naar man saa ved, a' hun bagefter *rakker* En ned, fordi man *kun* køver Kaffe i hinnes Mands Snask. Det *ved* jeg, a' hun har lat sig forlyde mæ. Den Slags Folk holder jeg ikke a', Fru Sevaldsen.

— Det ka' jeg saa godt forstaa. Mens vi taler om Deres Søn, hvodden har han det forresten?

— Ork! Ti bare stille. Det er jo noget a' det mest uforskammede, som de har behandlet ham paa Kattemiet. Ja, De *har* vel hørt det?

— Ja, a' de ikke vilde ha' hans Skilderier . . . det er ikke til a' forstaa.

— Tænk Dem nu, Fru Sevaldsen, De kender min Søn og ved, a' han er en majet dygtig Konstmaler . . . ork, lige fra Dreng ha'de han det med og sitte og tegne, a' han ku' rumme al det i hans Ho'de allerede som Barn, det er ikke til a' forstaa. Saa kom han i Malerlære, for det ska' de nok helst, inden de kommer paa Kattemiet. Men Gud ska' vide, a' som almindelig Maler der har Herbert aldrig drevet det til noget; men det er heller ikke saadan, naar der slumrer en Konstner i En, saa er det jo nærmest nedværdende a' staa og male Plankeværker. Det er det, han saa tit sæl har sagt, Mor, har han sagt, hva' tror du, a Samtiden vilde ha' sagt, hvis ham Rembrandt og Mikkel Angelon og Rubens, og hva' alle disse store Malermestre de nu hedder, hva' vilde Folk ha' sagt, hvis *de* hade staaet og hvidtet Lofter og aadret.

— Gud, nej!

— Nej, vel? Men Ulykken er jo, a' man *ska'* jo leve, saa Herbert maatte jo liveller ta' Plads paa en Skiltefabrik, hvor han sku' male de mere konstneriske Bogstaver, og saa vilde han jo male Portrætter ved Siden a'. Men hvem har Raa til a' køve Mallerier, vil De ikke sige mig det, Fru Sevaldsen?

— Næeh. Jo, det er s'mænd rigtig nok.

— Folk ska' først ha' til Mad og Drikke og Husleje og Gas og Skat og Skidt og Møj, ha'de jeg nær sagt, og saa kommer Konsten bagefter. Men saa var det jo, a' Herbert tænkte, a' hvis han ku' faa tolv Mallerier paa Chalottenborg paa én Gang .... De *ved* nok Chalottenborg ...

— Jaja, ork ...

— Saa vilde hans Løkke være gjort mæ det samme. Og saa fik han s'mænd osse Tolv til a' sitte for sig.

— Til a' sitte for sig?

— Ja, som Model. Det er jo som Portrætmaler, a' han har sit Geni. De sad saa for ham henne paa Skiltefabrikken, og det gik som en Leg, gjorde det, det var Synd a' sige andet, saa'n er det altid mæ de rigtig store Konstnere, de sitter ikke og piller mæ det. Der var særlig et Bil'de a' en Smedemester Sørrensen ... Gud, hvor det lignede! Særlig Slipset. Det var fuldstændig som man saa ham staa og gaa. Og hans Kone i det blaa Helsilkeliv, ih! Der var ingen der ku' gøre det bedder.

— Hvor længe er nu Deres Søn om a' lave saa'n et Malleri?

— De maatte sitte for ham tre Gange hver. Herbert siger sæl a' det er vistnok en Rekord.

— Det er maesløst.

— Ja. Ikke engang Krøjer ku' gøre det i sin Tid, siger de, og han var dog ingen Sinke.

— Ja, en anden En har jo ikke saa majet Forstand paa Konst ...

— Næeh, det har jeg sommen heller ikke, det er ikke for *det*. Men man ka' da se, om det ligner. Næ efter mig er det sommen ikke, a' Herbert har det; det maa være efter Far'n, han har Talanget.

— Var Deres Mand osse Maler, Fru Hermansen?

— Nej, han drev det ikke videre end til Tappeser. Men det er jo lissom lidt i Familie mæ det andet ... ork ja, naar jeg tænker paa, hvordan a' Sofus ku' hænge et Fag Gardiner op, De ka' tro, *dèr* savner jeg ham. Han drak sig ihjel, det Svin!

— Saah, tænk, Herregud, det vidste jeg ikke..

— Jo, han gjorde sommen saa ... jeg sitter forresten og bli'r mere og mere gal i Ho'det, fordi de paa Chalottenborg sendte alle tolv Mallerier tilbages. De ku' da i det mindste ha' beholdt et Par Støkker. F. Eks. Smedemester Sørrensen og hans Kone ...

— Ja, hvordan ka' det nu være, a' de er saa krakilske?

— Det ska' jeg sige Dem, Fru Sevaldsen: *de er bange for Herbert!*

— ???

— Det er min Søns egne Ord. Naar der dukker en stor Konstner op, saa bli'r de bange for Kongerangsen. Det er men'skelig, siger min Søn, men det er lavt! Naa, nu vil han male tolv til til næste Aar ...

— Ja, saa kan det jo være, a' de gaar i dem sæl.

— Jeg vil haabe det for Herberts Skyld. Det er ingen Løgn, hva' der staar skrevet, a' Konstens Vej er lang og trang ... hør, De *har* jo ikke noget i Koppen ...

— Joeh ...

— De *skal* ha' en Kop til.

— Kun et Par Draaber. Og saa vil jeg re'nok haabe og be til, a' Deres Søn maa faa Held mæ sig næste Gang. Saa bli'r det fireogtyve Bil'der paa én Gang ... ja, det er Mængden, der skal gøre det.

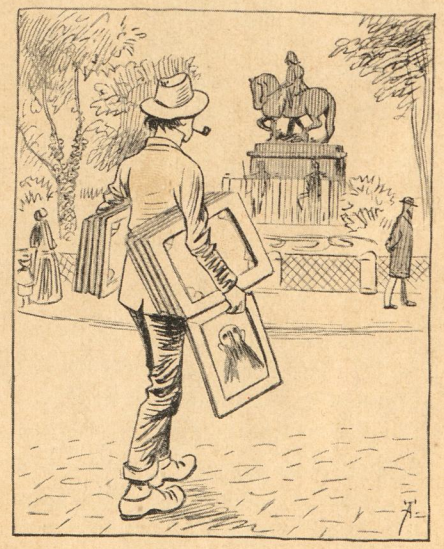

— Ih, ja. *Eet* Bil'de, det overser man jo bare. Ork ja ... næ det *er* nu ikke saadden, naar der slumrer en Konstner i En ... hva, er der ikke mere Fløde, nu ska' jeg løve ud og hente noget.

— Aa, det haster da ikke, Fru Hermansen.

— Jovist saa.

Helge Linck

EMIL CLAUSEN

FOTOGRAFISK ATELIER

FREDERIKSBERGGADE 34,I

KØBENHAVN B.

8050 | TELEFON CTR. 8050

Foto Sketsch
Kunsttryk
Kulbilleder
Platinbilleder
Celloidinbilleder
Malede Billeder

i

Olie - Pastel - Aquarel

Elegant Udførelse.

Rimelige Priser.

Petersen & Steenstrups

Musik-, Instrument-, Pianola- og Harmonium-Magasin

er nu

Købmagergade 18 1.S.

Ovenover à Portas Café

Telefon:
Central 3500

Farveri

Indleveringssteder:

Skindergade 3 Tlf. 4251
Vesterbrog. 61 Vester 74 x
L. Torvegade 7 Byen 1035 y
Gl. Kongev. 176 Vester 2008 x

og kemisk Tøjrensning

Fabrik:
Raadmandsgade 11
Tlf. 4267 og 4268

Johs. Barding

Første og største Anlæg for kemisk Rensning efter System Barbe

Maltet Brød

er
maltoseholdigt Gærbrød
praktisk talt syrefrit.

Bages i **6** forskellige Slags.

Giv Agt paa Varemærket!

Schulstad Ludvigsen

Maltsyrnet Brød

er
ved Malt syrnet med
ren Gæringsmælkesyre.

Bages i **6** forskellige Slags.

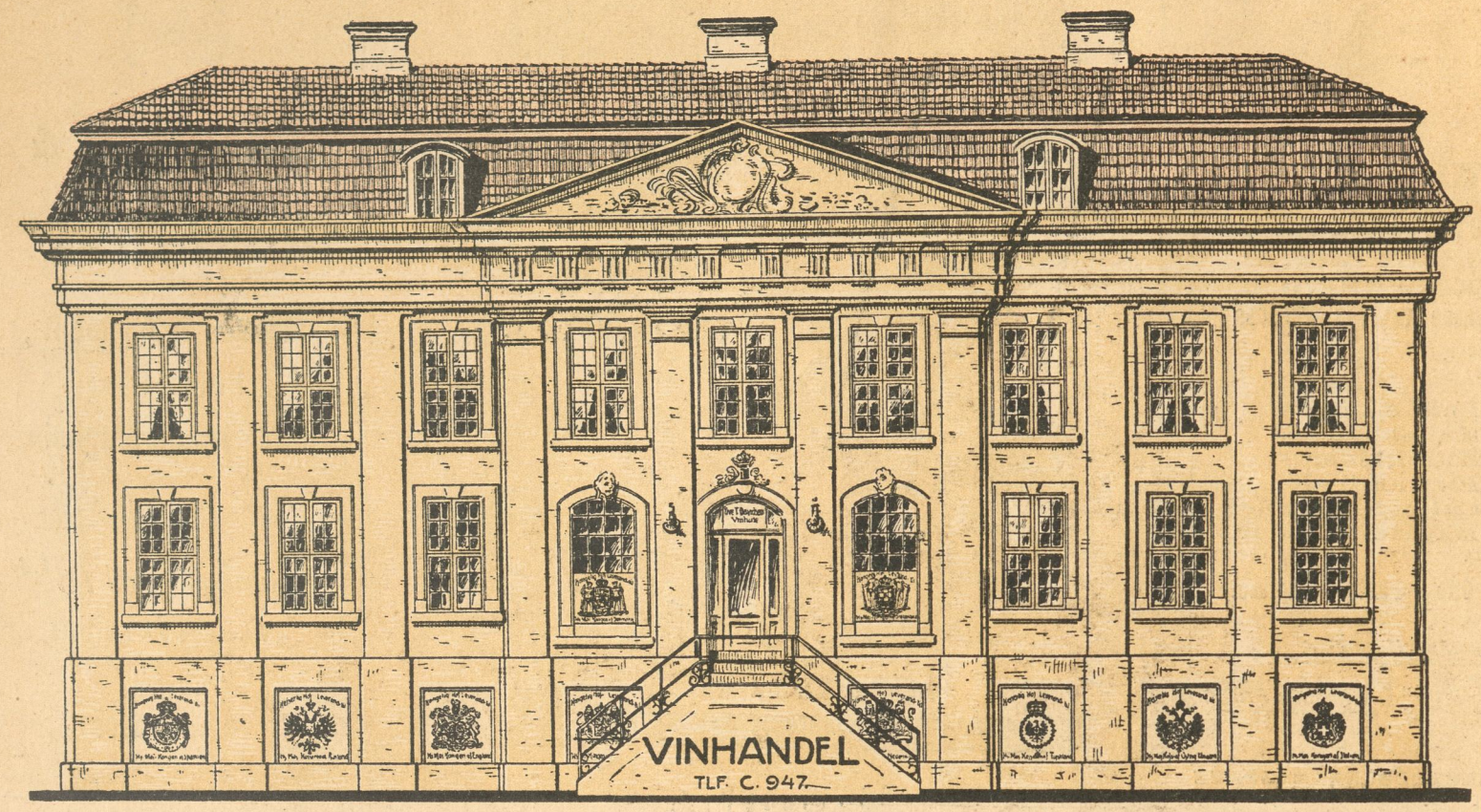

OVE T. DAVIDSEN'S VINHUSE

John Haig & Co., Markinch.

van Zuylekom, Amsterdam.

Laborel Melini, Florens.

Barton-Guestier, Bordeaux.

CARL ACKER - WIESBADEN

Er kejserlige og kongelige Hofleverandører til:

Hs. Maj. Kongen af Danmark.
Hs. Maj. Kejseren af Tyskland.
Hs. Maj. Kejseren af Østrig-Ungarn.
Hs. Maj. Kongen af Bayern.
Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
Hs. Maj. Kongen af Belgien.
Hs. kejserl. Højh. Kronpr. af Tyskland.
Hs. Maj. Kejseren af Rusland.
Hds. Maj. Dronningen af Nederlandene.

Hs. Maj. Kongen af Spanien.
Hs. Maj. Kongen af Italien.
Hs. Maj. Kongen af England.
Hs. Maj. Kongen af Rumænien.
Hs. Maj. Kongen af Portugal.
Hs. Højh. Prins Nicolaus af Nassau.
Hs. Højh. Fyrsten af Hohenlohe.
Den kejserl. Statholder i Elsass-Lothringen
Hs. kgl. Højh. Hertug af Aosta.
Pave Benedikt den XV.

Khediven af Ægypten.
Det engelske Overhus.
Hs. kejserl. Højh. Storfyrst Michael.
Hs. kgl. Højh. Storhertugen af Luxemburg.
Hs. kgl. Højh. Landgreven af Hessen.
Hs. Højh. Hert. Friederich af Slesw. Holsten
Hs. Højh. Hertug Carl af Bayern.
Hds. Højh. Prinsessen af Schaumb.-Lippe.
Hds. Maj. Enkedronningen af Italien.

Hovedkontorer, Lagere, Ekspeditioner

Telefon 947. **Bredgade 66.** *Telefon 947.*

1.

Hendes Navn var Olga, mit begynder med C
og vi to fandt hinanden ved en lille Kop Te
paa en fornem Café.
Hendes Smil beruste, dog mere den Parfume,
der stod som Blomsterduft fra et kostbart Kostume.
Jeg sagde: „Frøken Olga . . . maa jeg sætte mit C
foran Deres Navn og vor lille Kop Te".

2.

Hun smilede: Hvorfor? — og de hvide Tænder lo,
saa jeg glemte, at vi ikke sad alene, vi to:
Jeg rørte hendes Sko
og greb hendes Hænder, der dufted af en Sæbe
som Kærlighed dufter fra en Ungpigelæbe.
Jeg hvisked: „Frøken Olga . . . maa jeg sætte mit C
foran Deres Navn til en daglig Kop Te".

3.

Hun bøjede sit Hoved mod mit Jakkeopslag ind,
under kølende Pudder laa en brændende Kind
— for jeg havde hendes Sind.
Og jeg fik hendes ja . . . at paa Fremtidens Veje
vilde evigt hun være mit trofaste Eje.
Jeg sagde: „Lille Olga . . . ved Du, hvorfor mit C
hører til før Dit Navn og vor lille Kop Te".

4.

Det er „Colgate", hvis Duft fra Din Hals og Din Haand
har fyldt mig med Kærligheds hellige Aand.
Som et perlerigt Baand
ler Dine Tænder bag Læbernes Lukke;
det er „Colgate", som gjorde dem hvide og smukke. —
Jeg barberer med „Colgate" — og hvad si'er min Fornuft:
C-OLGA-TE giver hvert Ægteskab Charme og Duft.

Flacon.

SB

Colgate's Parfumer, Haandsæber, Pudder, Coldcream, Tandpasta og Barbersæbe

VILH. SØBORGS EFTF. ETABL. STORMGADE 8
KØBENHAVN